

NOEL

Guti Tünde

NOEL

Guti Tünde

NOEL

Lektorálta: Dobner Győzőné Dr. Mihály Ilona

Borítókép és illusztrációk: Guti Gergő

Gyál, 2017.

Ajánlás

Egy kamaszkori Isten-megtapasztalás, megtérési és belső gyógyulási folyamat élményének átélői lehetnek azok, akik Noel történetét elolvassák. Amint az olyan gyakori a megtérést megtapasztalók között, ez a gyökeres életváltozás is egy tragédia romjain hajt ki. Persze ott volt a főszereplő mellett az Isten által oda rendelt idősebb barát, aki „szülészként” segítette az új élet világrajövetelét, táplálta az „újszülöttet”, és kísérte őt első lépéseinek megtételében. Mindez a gyökeres életváltozás az egyházi körökben zajló hatalmi harc közepette és a társadalomban megjelenő idegen istenhit – a sátánizmust gyakorlók közegében és ezeknek ellenére bontakozik ki, vagyis ízig vérig a mai korban, bizonyosságot téve arról, hogy Isten tegnap ma és mindörökké ugyanaz. Szüntelenül munkálkodik, szeretete ma is megkeresi és megmenti az elkóborló, veszélyes utakra tévedt bárányait vagyis fiait és lányait.

Szeretettel ajánlom olvasásra fiataloknak, felnőtteknek és időseknek egyaránt!

Dobner Győzőné Dr. Mihály Ilona

„Az Úrnak Lelke van én rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szemeinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat. Hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét.”

Lukács 4:18-19.

Bevezetés

Mozdulatlanul pihent a sűrű nádassal szegélyezett, sima víztükör. Fejüket a szárnyuk alá dugva, békésen aludtak a folyóparti vadmadarak. A csupán nyíllövésnyire épült városkában is minden elcsendesedett. Utcái egyébként sem zajosak, főleg nem éjszaka. A gyerekek napközben hangoskodnak, csapatokba verődve élvezik a szünidőt. Éjfél körül azonban már az igazak álmát alusszák.

A telihold fénye fehéren imbolygott a léckerítéseken, s halk bagolyhuhogás jelezte, hogy a horgas csőrűeknek elindult a vadászat. Elsötétedtek az új lakók ablakai is.

- Neee! Anyaaa! Flóraaaa! – hasított a csendbe egy rémült kiáltás. Noel hirtelen felült az ágyában, és lerántotta magáról pizsama felsőjét, megtörölve izzadt homlokát. Torka kiszáradt. Rémálmában látta a vihart, a villámcsapás okozta tüzet és halott kishúgát.

A szomszéd szobában felriadtak a szülők is.

- Biztos megint „arról” álmodott... – suttogták.

Az asszony sápadtan simította végig arcán és karján a hegeket.

- Ó, jaj, ha időben hazaértem volna! - nyögte Tom visszafojtva.
- Ne vádold magad, drágám! – ölelte át Betti remegő hanggal, gyengéden a párját. – Így történt. Az Úr megengedte. De Ő velünk van és megvigasztal.

Férje képtelen volt visszaaludni, egy órán át nézte a plafont, majd lábujjhegyen kiosont a konyhába, és elővett egy borosüveget. Töltött egy nagy pohárral, majd telefonjában kikereste Flóra fényképeit, és nagyokat kortyolva nézegette a keserédes emlékeket.

Egyiken nagy csokor virággal a kezében feszített csinos ballagási ruhájában. A másikon jókora szelet görögdinnyét majszott. (Ezen önkéntelenül is elmosolyodott.) Volt egy pónilovas, majd egy siklórepülő kép is, végül néhány közös családi fotó, ahol mindnyájan sugároztak a boldogságtól. Az is kitűnt, hogy a testvérpár elválaszthatatlanul ragaszkodott egymáshoz.

Összetört szívek

Tehát mégsem hozta rendbe kiégett, kormos otthonát a Kallin család. Tom és felesége úgy döntött, inkább elköltöznek. Sem erejük, sem megfelelő lelkiállapotuk nem volt a felújításhoz Flóra temetése után.

Betti szívét tépte a gyász, és a fájdalom nem akart apadni. Férje pedig magába zuhant, ahogy darabokra törte bensőjét a bánat. Alkoholba menekült, de ő is tudta, hogy ezzel nem old meg semmit.

Eladott házuk árából vettek egy másikat. Igaz, a rendelkezésre álló pénzből csak a szomszéd település peremén találtak megfelelőt, de legalább volt egy takaros kis kertje. Noel is külön szobát kapott, amire már régen vágyott.

Minden szép és jó volt, de az új környezetet csigalassúsággal szokták csak meg. Voltak azért felszabadult perceik is, amikor jókat nevettek magukon, és ez a mókázás igazi gyógyír volt.

Betti lázasan belevetette magát a háztartásba, mellette óraadó tanárként fogadta zenész tanítványait. Tom

pedig józan napjaiban aktívan kertészkedett. Noel kifestette szobáját, és eltervezte, hogyan alakítja ki birodalmát. Ennek ellenére, világa összezsugorodott. Feldobták az apró örömök, de legbelül üresnek és száraznak érezte magát. Elkeseredetten kapaszkodott mindabba az igei reménységbe, amit még gyerekkorában hallott. Sokáig eltitkolta, hogy öngyilkossági gondolatok kísértik.

Alig-alig talált önmagára, sőt talán nem is ismeri saját személyiségét, döbbsent rá. Olykor verset is írt, amit megmutatott édesanyjának.

- Írjál, Noel! Rendszeresen! Írd ki magadból, ami foglalkoztat! Jót tesz a lelkednek. S egyébként is... Lehet, hogy egy költő veszett el benned. – Összemosolyogtak, s bátorításul az anya megszorította fia vállát. Észrevette tekintetében a fellobbantó tüzet.

Pár nap múlva ismét a kezébe nyomott egy papírlapot, s Betti ámulatlan olvasta a finoman kidolgozott sorokat. Egyszerre találta szépnek és szívszorítótnak.

A háttérben épp a Majesty (Here I am) szólt a brit Delirius? együttes előadásában. Elementáris erővel ragadta magával, sodró zuhatagként. Lélekben már az Úr lábainál térdelt, és csak úgy hömpölygött rá a gyógyító kegyelem. Ez a dal... és ez a vers... így együtt... Kifejezte törődött szíve minden vágyódását. Csak állt mozdulatlanul, kezében tartva a kéziratot, majd könnybe lábadt szemmel visszaadta és leült a „költő” mellé. Az biztos, hogy soha nem fogja abbahagyni a közbenjáró könyörgést!

Nagyon jól tudta, hogy a megpróbáltatásoknak lélekneemesítő szerepe van. Isten oltókése sebet ejt, ám vágása nyomán személyiségünk megújul: a haszontalanná vált hajtásoktól megtisztít, így termővé válik életünk.

Nyugalomra vágyom

Hűvös alkonyat szorítja homlokomhoz kezét,
arcomra szítál a bíbor ború permet,
s lelkemet szorosan markolja,
majd tátongó barázdákra szántja a fájdalom.

A pirkadat is rám talál, amint keserű hamuból
válogatom lassú mozdulatokkal az élet ehető magjait.
Imám csendes, szívem egyetlen, óriási fohásszá
ágaskodik,
hogy kinyújtott karjaival elérjen az égig.

Nyugalomra vágyom, gyógyító nyugalomra.
Oltalomra és biztonságra a Felséges Isten rejtékében.
Ahol már nem törhet rám fojtogató kárhoztatás,
hanem minden értelmet meghaladó békesség lesz
a részem.

*

*

*

Fáradt volt. Egyik kezét flegmán zsebre vágta, másikkal lazán a kerítésnek támaszkodott. Fején kissé félrecsúszott a sapka, de nem törődött vele, mint ahogy a szemébe lógó hajtinccsel sem. Üveges tekintete a semmibe révedt. Észre sem vette, ahogy apró hangyák szaladgáltak kopott cipője orrán, meg sem hallotta a kutyák csaholását és a közeledő lépteket a kavicsos ösvényen. Mögötte a kiégett ház üszkös gerendái árulkodtak a tragédiáról, a kormos falak maguk közé zárták az emlékeket...

Hirtelen valaki szelíden a vállára tette a kezét.

- Noel?

Megrezzent a váratlan érintéstől, nehezen tudta összeszerezni szanaszét menekült gondolatait.

- Helló! Igen, én vagyok az – motyogta csak úgy maga elé.

Lassan fordult a bőrkabátos, harmincas éveiben járó férfi felé, aki alig ismerte meg a nyurga, legutóbbi találkozásuk óta legalább fél méterrel magasabb fiút. Albert elmosolyodott, és kezét nyújtott.

- Hogy s mint? – kérdezte barátságosan.

- Pfff... Hm... - hangzott a rövid, tömör válasz, vizsonozva a kézszorítást. Fejcsóválva, érdektelenséget színelve toldotta hozzá:
- Apám megint részeg... - mintha ezzel árulta volna el hogylétét.

Albert szorosabbra húzta kabátját.

- Lehűlt a levegő. Sétálhatnánk is... Te nem fázol?
- kérdően nézett a csupasz, sovány karokra, ahogy fehérlettek a feltűrt ingujjak alatt.
- Nem, dehogy... - bámult bele hunyorítva Noel a bíbor naplementébe.
- Mostanában korán alkonyodik... - folytatta mégis, maga is elcsodálkozva bőbeszédűségén.

Régi ismerőse is hosszan pihentette szemét a lenyugvó nap utolsó sugarain. Mindketten belefeledkeztek a gyönyörűségbe.

- Végre valami közös! - gondolta, s visszafojtotta sóhajtását, nehogy elriassza a fiút.
Tulajdonképpen nem várt sokat az első beszélgetéstől...

Némán teltek a percek. Egyszer csak Noel megborzongott. Homlokába húzta sapkáját, szorosabbra gombolkozott, és szűkszavúan, de mégsem nyersen elbúcsúzott:

- Várnak otthon. Ne haragudj, valahogy most nem megy... - Azzal sarkon fordult és elment. A fiatal férfi elmerengve nézett utána. Enyhe kudarcélmény gyötörte.
- Isten áldjon! – mondta, de inkább csak a saját szakállába.

*

*

*

Albert későn ért haza, mert út közben még benézett a kis faházba az erdő szélén. Szerette ezt a csendes helyet, szívesen elidőzött itt a Bibliája mellett. Kész csoda, hogy épségben maradt a tető és a fal, amikor a rettenetes vihar végigsöpört a hegyvonulaton. Akkor sérültek meg a villanyvezetékek, sorozatos lakástüzeket okozva.

Ítélet csapott le, többen ezt rebesgették... Meg nem erősített hírek szerint valamilyen sátánista szekta végzett ősi rituálét az elhagyatott temető kertben.

- Mutasd meg, Uram, hogyan lehetnék segítségükre a gyászban és nyomorúságban szenvedőknek! Mit tudnék nyújtani nekik? – imádkozott megrendülten, aztán néhány zsoltár elolvasása után nyugalom töltötte el. Eszébe jutott egy másik család is, akik belső békével, Isten gondoskodásában megelégedve hordozták a szörnyű nap következményeit.

Becsukta Bibliáját, és azzal az elhatározással, hogy másnap meglátogatja Glória Burnst és gyermekeit, felállt térdeiről, és hazaindult.

Johanna már aludt. Laurával megbeszélte átéléseit és a másnapi teendőket. Hálás volt Istennek nyájás, irgalmas szívű feleségéért, aki támogatólag állt mellette nehéz szolgálatában. Lelki munkát végezni egy olyan helyen, ahol belső gyógyulásra van szükség, nem egyszerű. Nem gyors és nem látványos az előrehaladás.

Bízva az Úr vezetésében nyugovóra tértek.

Glóriánál

Barátságos, egyszerű asszony volt. Hófehér fogai kivillantak, ahogy szívélyesen fogadta. Rövid, fekete, tömött hajába kifejezetten illett a rikító, piros csat, amit beszámolója alatt néha idegesen megigazított. Mint ahogy homokszínű ruhája is kiemelte – a négerekre annyira jellemző – élénk szemeit.

- Az átélt félelmek mély nyomokat hagytak az én lelkemben is. Már csak a gondolatra is libabőrös leszek, annyira elevenen él bennem az emlék – dörzsölte végig karjait.

Orkán erejű fergeteg tombolt! Fokozatosan közeledett, mégis olyan hirtelen csapott le, hogy lehetetlen volt az életünkön kívül bármit is menteni. Az ablak a kerettel együtt szakadt ki a rozoga falból, s elhűlve láttam, hogy Gréta, a mindig szelíden csobogó kis patakunk hídja bukfencezve csörtet át kertemen, nem kímélve sem a veteményt, sem a kedves, kék padot, amin annyiszor üldögéltem a napfényben, amikor történeket

olvastam Abigélnek. Igen, ő valahogy jobban kedvelte az igaz történeteket, mint a meséket. Csillogó tekintettel hallgatta, nem zavartatva magát folyton nyüzsgő húgocskájától.

Rebeka izgett-mozgott, koránál fogva nem tudott hosszan megülni egy helyben. Jeremiás általában távolabbról figyelt, épülő homokvára mellől, vagy amikor ezzel a kajla Zénóval játszott – simította meg lábaihoz dörgölődő kutyája bundáját.

- Hol is tartottam? Szóval, tört-zúzott a vihar, még akkor is hallottuk a deszkák, kövek csapódását, amikor lerohantunk a szűk lépcsőn a pincébe. Magamhoz szorítottam a kicsiket, aztán úgy összeölelkezve imádkoztunk, hogy vége legyen és megmeneküljünk.

Fölöttünk zúgott, tarolt a szél, megremegett az ósdi ház. A sötétben semmit se láttunk, csak éreztük egymás leheletét, és bíztunk a szabadításban.

A percek óráknak tűntek, és ahogy múlt az idő, kezdtünk elgémberedni az első ijedség görcsös szorításában. Egyszer csak Abigél suttogására lettem figyelmes:

- Amikor a tanítványokra lecsapott a vihar, az Úr Jézus parancsolt a szélnek és csend lett. A hullámok is elsimultak...

Szinte magam előtt láttam Rebeka kikerekített szemeit, persze a dohos pincében nem volt semmi fény, s Jeremiás is csak halkan hüppögött. Éreztem, hogy túl kell lendülnöm az első sokkon, túl az anyai aggódáson, és hitem karjait az égig nyújtva bátorságot kell öntenem a gyerekekbe. Még jobban magamhoz húztam őket, és ezt mondtam:

- Emlékeztek ugye, melyik zsoltárt tanította meg apa a legutóbbi viharban? Pedig az nem is volt ennyire veszedelmes...
- És akkor nem is kellett lejönni ide! – szipogta Rebeka. – A hang irányába hajoltam, és pusztit nyomtam fejcskéjére.
- Mondjuk el most is együtt! Figyeljete, kezdem: „Az Úr az én pásztorem, nem szűkölködöm...”

Ahogy a végére értünk, elhalkult a fenti zűrzavar. Előbb pisszenni sem mertünk, majd Zénó vidám csaholására fellelegeztünk. Kimerészkedtünk rejtekhelyünkről, de a látvány lesújtó volt. A tető beszakadt, s a kiöntött patak elmosta a virágokat és

a homokozót is. Kis almafánk derékba törve borult a kapura. Zénó még időben elbújt valahova, és örömteli farkcsóválással fogadott minket.

Ahogy nevét meghallotta, a sokat túrt, zsemleszínű golden retriever már rohant is gazdája lábaihoz.

- Tudtam, hogy nem hagyhatom el magam, bíznom kell és lesz tovább. De a könnyeimet én sem tarthattam vissza... - törölgette szemét Glória.
- Az ólomszürke fellegek elvonultak, a szél is elült, majd aranyló napsugarak ölelték körbe – mintegy vigasztalva – a lepusztult környéket. Az ijedt, csüggedt emberek sópánkodva jajgattak. Akkor hallottam Flóráról. Szegény kislány meghalt, amikor villám csapott a házukba. Nem tudtak már segíteni rajta... Borzasztó tragédia...

Szürke hétköznapiak

Betti naphosszat ki sem mozdult otthonról. Csak a legszükségesebb vásárlás, postai befizetés céljából. Zavarta is már ez a bezártság, de nem tudta magára hagyni Noelt, amikor rátörtek a félelmei. Ezért meglehetősen elszigetelődött a régi ismerősöktől, de hamar rájött, hogy akit igazán érdekel a sorsa, az felhívja. Akinek igazán fontos, az megkeresi. Mert a valódi barát ilyen. Milyen kevés van belőle!

Flóra elvesztését sem heverte még ki, s most Noelért küzd úgy, hogy közben önmagát is nehéz tartania. Néha régi dalokat énekelgetett, amik kifejezték a csend utáni vágyódását. Mert csak ebben az elcsendesedésben talált rá a következő lépésre. Teljes bizonytalanság jellemezte ezeket a kimerítő, emberpróbáló napokat, fia állapotától függött a betervezett programok sikere vagy kudarca.

Sokszor kellett az utolsó pillanatban lemondani egy-egy meghívást, indulás előtt a nyaralást vagy egy kisebb utazást, a rosszulletek miatt. Egy idő után már belefásult, de Isten szeretete újra és újra felüdítette. Tudatosult benne, hogy amit tesz, az szolgálat. Megtanulta elengedni a terveket, a

vágyakat, és mások nemtetszésének ellenállva, okoskodásaikat figyelemre sem méltatva kibírni a kibírhatatlant. Megacélosodott ebben a küzdelemben, és már csak az Úr véleménye érdekelte. Az Igazság az, ami szabaddá tesz.

Nehéz volt kiigazodni saját fián. Egyszerre volt sebzett kamasz, és koravén, bölcsé érett férfi. Csupa ellentmondás.

Noel sem értette önmagát, ezért selejtes énképe alakult ki, persze tévesen. Beismerte, hogy öngyilkossági gondolatok kínozták. Sőt másfélék is, amiket ő csak „parazita gondolatoknak” hívott. Még jó, hogy felismerte ezt! Mert amit már kiismertünk, az ellen hatékonyabban tudunk védekezni.

Eleinte még voltak kortárs baráti próbálkozások, közös kirándulás, utazás, hogy kimozdítsák a vegetálásból. Ám nem hozták meg a várt eredményt. A gyakran jelentkező pánikrohamok kiszívták minden erejét, s úgy tűnt, idegrendszere feladja. Lassan elszivárogtak mellőle az iskolatársak, haverok... Magányos lett. Mind jobban begubózott saját zárt világába...

A pszichológus szerint a mély érzésű embert radikálisabban gyűrik maguk alá a traumák. Hosszabb vagy rövidebb időre megrekedhet azon az érzelmi szinten, amilyen életkorban érte a sérülés, de ez nem törvényszerű. Az örökölt, kifinomult idegrendszer megmarad, azonban ki lehet törni a pánik szorításából. Hit és akaraterő szükséges hozzá. Mindannyian egyediek és különlegeseek vagyunk. Nincs, aki abszolút tökéletes személyiségjegyeket mutatna, ezért a viszonyítási alapunk meglehetősen képlékeny.

*

*

*

Albert és Noel hétfő délutánra beszélte meg a következő találkozást. Violaszínben játszott az ég.

Hangos gágogással egy vadliba csapat repült el a fák lombja felett. Mindkettőjüket lenyűgözte a szabályos V alakzat. Kicsit távolabb újabb vadludak követték őket. Mindig van egy öreg, bölcs, sokat tapasztalt lúd, aki a fiatalabbakat elvezeti a pihenő helyekre, míg délre vonulnak. A csapat végén elhelyezkedők pedig olyan erőteljesen repülnek,

hogy a szárnycsapásaikkal előidézett légmozgással segítenek a gyengébbeknek a továbbjutásban. Esőben, váratlan havazásban, hidegben, melegben kitartanak. Micsoda tökéletes egység! Milyen csodálatos együttműködés!

Mire beköszönt az igazán zord időjárás, már mind ott vannak biztonságban, és együtt készülnek fel a tavaszi visszarepülésre.

Sokáig néztek utánuk a távolba. Aztán amikor már csak apró pontokat láttak, visszazökkentek a hűvös alkonyat valóságába. Milyen egyszerű is lehetne az élet... Telve bizalommal, békességgel. Telve azzal a nyugalommal, aminek szépségében a mező liliomai is pompáznak...

Korhadó fa és fanyar kökényillatot sodort arcukba a szél. Enyhén csípőssé vált a levegő, ahogy kedvelt sziklájukon beszélgettek a hegyoldalon. Albert megpróbálta kimozdítani ifjú barátját a holtpontról. Ekkor Noel előhúzott valamit a hátizsákjából.

Hozott magával egy fényképalbumot, amit lassan végig lapoztak. Csupa vidámság, jókedv áradt a fotókról. Élénk tekintetű fiúcska labdával. Büszke nyolcadikos kitűnő bizonyítványával. Mind-mind egy dinamikus családi élet meghitt pillanatai. Aztán

megakadt a szemük egy képen. Sokáig nézték, és Albert nem hagyhatta szó nélkül.

- Hogy állsz a makett készítéssel? – Noel ettől láthatóan elkomorodott.
- Sehogy. Nincsen se kedvem, se energiám, és egyébként sem érdekel ez már senkit.
- De hát régen elég jól kerestél vele! Kezdd el újra, hirdesd facebookon, biztos lesznek rá vevők! Egy őstehetség vagy, ember! – lökte oldalba.
- Dehogy... Amatőrnek is gyenge. Tanfolyamon képeztetni magam, nincs pénzünk. De nem is tudnék bejárni suliba – vallotta be.

Albert határozott belső készítésre, témát váltott.

- Hát, barátom, igazi önértékelést és valóságos nyugalmat csak az Örökkévaló Atya jelenlétében találunk. Amikor Őt nézzük, tőle kérdezzük és válaszait hallgatjuk, elcsitulnak a csontig ható fájdalmak. Jézus a „fájdalmak férfia”. Engem ez a tudat Isten karjába hajt. S az Úr vigasztalása annyira más, mint az embereké! Nem lehet meg nem történtté tenni a múltat. De tovább lehet

menni és felépülni hitben. Egyedül Jézus tudja betölteni és begyógyítani azt a tátongó ürességet, ami most téged emészt.

Lassan pergette át ujjai közt Noel a felmarkolt puha mészkőhomokot. Mintha minden szemcsét külön akart volna tapintani. S ahogy szóródott lába elé, elindultak a könnyei is. Előbb lassan, nehézkesen, aztán átszakadtak a betemetett keserűségek zsilipjei, és sírt a kamaszok szívszaggató zokogásával, ami átmosta megsebesült lelkét, kisodorva belőle a megkövült miérteket, rücskös dacot és mérgező közömbösséget.

Ahogy zsebkendőért nyúlt, ingzsebében még mindig ott lapult az az ovális, szürke kavics, amit születésnapján talált a folyóparton. Érdes, fehér csík szelte át közepén. Sima egyszerűségében is érdekes, bár lehet, hogy csak a különleges nap tette jelentőssé. Hát ilyenek ezek a kamaszok... Mindenesetre, az a közepén húzódó vonal akár az ő életében történő változásra is emlékeztette. Talán ezért vágta zsebre. Nem szégyellte.

Levelet hozott a postás

Sürgősségi levelet adott át Max, az évtizedek óta azon a járaton dolgozó idős postás. Lengyelországi unokatestvére írt Tomnak. Az unokatestvér – Rick elkötelezett keresztyén házi orvos volt. Aggódva figyelte Kallinék sorsát, benne a családfő szédítő zuhanását. Ha lazán is, de kapcsolatban volt Noellel, és felelősen átlátta, mennyire gyengül az apaképe, ami tovább fokozta a fiú elbizonytalanodását.

Abban bízott, hogy a levele nem okoz belső sérülést, hanem előmozdítja a megtérést. Hiszen gyerekkori nyaraikat, később pedig az ifi táborokat sülve-főve együtt töltötték. Tom magas, izmos, kisportolt srác volt, igazi társasági ember, Rick ezzel szemben vékonydongájú, zárkózott fiú volt. Jól kiegészítették egymást.

Milyen kár, hogy később elváltak útjaik...

Kedves Jó Thomasom!

Mivel legutóbbi levelemre nem válaszoltál, gondoltam, talán megbántottalak. Ha így van, őszintén sajnálom, de szeretném, ha megértenéd, a te érdekedben voltam kemény. Gyomrod, májad, agysejtjeid mennek rá az itatra. No meg a hited. Esetleg az üdvösséged is.

Nézz körül, Tom! Feleséged erején felül viseli a terheket, fogalmad sincs, milyen súly nehezedik rá! Magára hagyta. Fiad pedig eltávolodik tőled. Amennyire büszkén felnézett rád, most annyira kerül. Észre sem veszed?! Azt javaslom, sürgősen nézz magadba, ne akarj az elvonón kikötni!

Flóra az Úrnál van. Testben nem kaphatod vissza. Viszont Isten békéjét megnyerheted, ha elengeded a haragot és önvádat. A gyermekeink nem a mi tulajdonaink, Tom! Ajándékba kaptuk a Teremtőtől sáfárságra! Nem azért, hogy kényünk-kedvünk szerint fegyelmezzük vagy kényeztessük őket, aminek a hatására önelégült, beképzelt kiskirályokká vagy hercegnőkké válnak. Emberré kell nevelnünk életpéldánkkal és tanításunkkal! Aztán pedig szükséges, hogy ÚJ emberré legyenek!

Nem hagyhatjuk őket egyedül a kérdéseikkel! Te sem hagyhatod marára Noelt!

Hiszen valamikor megtértél, öcsém! Emlékezz az első szeretet tüzére! Együtt mentünk, hirdettük az evangéliumot! Fáradhatatlanul szolgáltunk! Nem állhatsz csak úgy félre, sértődött kisgyerekként! Férfi vagy! Keresztyén!

Fordulj vissza a lejtőn, amíg lehet! Nehogy teljesen elveszítsd a családot, és talán az örök életet is!

Szeretettel öllek, jó nagy hátba veregetéssel!

Barátod és testvéred:

Rick

Sárkányok a hegyen

Tom nem sértődött meg Rick levelén...

Fantasztikusan indult az október! Általában nem volt hidegebb 18-20 Celsius foknál. Habos, csipkés fehér felhők úsztak az égen. Kallinék piknikezni mentek.

Kellemes vasárnapot töltöttek együtt. A ritka szép élmények egyike volt ez a délután, mióta az életük visszafordíthatatlanul megváltozott. Szükségük volt lazításra, hogy fellelegezzenek a szünni nem akaró feszültségek szorításából. Kiváló ötlet volt ez a kirándulás! Amikor a gyerekek kicsik voltak, rendszeresen utazgattak. Bejárták az erdőket, hegyi ösvényeket, sőt előfordult, hogy egy gyors családi szavazás után, akár még a tengerpartig is elautóztak, hogy a parti homokban sétálva, órákig figyeljék a végtelenbe tűnő hullámokat.

Aznap a sárkányrepülősök éves versenye zajlott. Tökéletes volt az időjárás. Nagy lelkesedéssel szurkolt mindenki a régi ismerősöknek. Tom józan volt, s ilyenkor ő volt fia számára a világ legkedvesebb embere. Gyakran ugratták is egymást, s ez az

egészséges humor jót tett a kapcsolatuknak. Betti nem győzött gyönyörködni bennük, ahogy kiterítette a plédet, és csinos kosárkájából kipakolta a gondosan becsomagolt finomságokat.

- Aztán a te sárkányod mikor indul? – kérdezte Tom ironikusan, sejtve, hogy ezzel kiugrasztja a nyulat a bokorból.
- Jaj, nem sárkány az, apa, hányszor mondtam el?! – forgatta szemeit és zsémbelődött Noel. Aztán előadta „szakmai érveit”:

Ez egy sportág. A siklórepülőnek nincs motorja. Maga a siklóernyő az ejtőernyőből kifejlesztett repülőeszköz, mely a felszálló légáramlatok erejét használja ki a felemelkedésre. Eredetileg hegymászók találmánya volt, hogy a csúcs elérése után könnyebben és gyorsabban lejussanak a táborokba.

A startolás nem ugratás, és mindig széllel szemben történik, hogy az ernyőkupola feltöltődjön. Ez több cellából áll. Lényegében egy szárny alakú légzszak. Az alsó- és felsővitorlát bordák tartják össze, melyek lyukacsosak, hogy a teljes szárny belsejében egyenletes légnyomás legyen. Alsó részéhez kapcsolódnak a zsinórok...

- Hát, mérnök úr, ezzel az ismeretanyaggal akár tovább is tanulhatna valami műszaki vonalon! – próbált közeledni Tom. Akkor magázódott vele, ha viccesen akart tálalni egy komoly témát. Pár pillanatnyi hallgatás után Betti is beleszólt.
- Nem esett messze az alma a fájától! – Itt férje kezügyességére gondolt.
- Egyébként láttad már a dobozokból előkerült makettjeit? Hála Istennek, egyik sem sérült meg a költözés során! Nagyon komoly szerkezetek! – pillantott büszkén Noelre.
- Ó, valóban? Akkor este tiszteletemet teszem a raktárában, Mr. Kallin! – vágta magát haptákba tréfásan Tom, tisztelegve.
- Noel rendkívüli ember – súgta oda halkán a süteményeket rendezgető édesanya.

Épp akkor startolt Abigél kezéből egy szépen dekorált, ügyesen összeállított papírsárkány, de sajnos, nemsokára fennakadt az egyik fa ágai közt. Noel odafutott, és készségesen segített óvatosan lerángatni. Hamarosan megint szárnyalhatott a magasban. Tom gyorsan kihasználta a pillanatot, és feleségéhez fordult.

- Kérlek, ne haragudj rám! Tényleg leteszem az italt! – s Tom megfogta Betti kezét.
- Szeretlek, Thomas! – sugárzott a párja reménykedve.
- Hű, de szép napunk van, igaz, Betti? – intett oda messziről kacsintva Glória, s elégedetten vette szemügyre a házaspárt. Betti vidáman integetett vissza. Aztán hálálkodva Noel felé fordult:
- Köszönjük, hős lovag, hogy megmentetted Abigél sárkányát!

Az ellenség azonban újra támadásba lendült, hogy öljön és pusztítson. Tom öreg Fordjába úgy belerohant egy hóbortos crossmotoros, hogy csaknem lefejelte a kormányt. Tom kiugrott az autóból, és alig tudta visszafogni magát, majdnem behúzott a kölyöknek. A kocsiját be kellett vontatni a szerelőműhelybe. Márpedig számára az autó munkaeszköz, nélküle nem tudja végezni a munkáját.

Épp az elkészült tálalószekrényt szállította határidőre, amiért szép összeget vett volna át. Nagyon mérges volt, taxival vitette haza magát, de még otthon is csak dúlt-fúlt. Semmi sem volt jó, csapkodta az ajtókat, füstölgött magában. Még a feleségével is összezördült az ebéddel kapcsolatban. Betti frusztrált lett, ragályként terjedt a feszültség, ezért bevonult a hálószobába.

Tom a stressztől elvesztette egyensúlyát, és a pulthoz lépve tömény italt töltött magának. Előbb csak egy pohárral. Aztán mivel nem hozta meg a várt eredményt, még eggyel és még eggyel...

Két héttel később hétfőn, Noel nagyon lehangoltan ébredt. Fájt a torka, égett a szeme, és mintha összeveszett volna az egész világgal. Csak feküdt unottan az ágyon, semmibe révedő tekintettel, mint egy darab fa, és hol melege volt, hol fázott.

- Selejt vagyok... Egy nagy nulla... - vergődött magában. – Igaza van Bobnak. Bár pont tőle nem vártam volna, hogy a hátam mögött kipletykáljon. - Zsongott a feje, kezét a halántékára szorította, lassan felült. A napfényes ablaküvegen visszatükröződött az arca, és a látványtól visszahőkölt. Keserű szájjal kecmergett ki a konyhába. Egyedül volt otthon.

Farkasszemet nézett a gyógyszeres dobozzal. Teljesen besokallt, amiért ilyen régóta Xanaxot meg egyebet szed. Mérgezi a szervezetét. Tisztában volt vele, hogy ami rövid távon jó hatású, hosszú távon rombolja az egészséget. Viszont kellően informált volt annak a veszélyeiről is, mivel jár ezeknek a szereknek hirtelen elhagyása.

Remegő kezében tartotta a dobozt. Végül pár falat reggeli után bevette a tablettát, és kockás takaróján elnyújtózva, figyelemelterelésként megnézett néhány régi, siklórepülő videót. Utálta magát,

amiért gyenge. Elege volt tehetetlenségéből is, legszívesebben meghalt volna. Ám kegyetlenül gyötrődött amiatt, hogy még nem kész az Úr elé állni. Nem akart találkozni senkivel. Begubózott megint, és a telefonhívásokra sem reagált.

*

*

*

Mióta a buszon rátörő pánikroham során majdnem elájult, képtelen volt önállóan utazni, Betti gyakran bekísérte az iskolába, hogy legalább a tananyaggal ne maradjon le. Végül édesanyja kérvényezése hatására magántanuló lett. Érettségi vizsgái tehát sikerültek.

Az igeolvasást viszont nem hanyagolta el. Annyi idézetet ragasztott ki a falra, hogy tapétának is megfelelt volna. Hetek teltek el így, míg sikerült megfegyelmennie elkalandozó gondolatait. Teljes igyekezettel próbálta megérteni Isten rá vonatkozó tervét. Ezért kemény eledeelt, kemény tanításokat keresett a neten. Nyitottan fogadta Paul Washer intelmeit, mert éhezett az igazságra, és az elvetett magok kihajtottak felszántott szívében. Bizony,

Isten Igéje nem tér vissza üresen. Megcselekszi, elvégzi, amiért küldetett.

Egyik hajnalban, szülei halkan beszűrődő mondatfoszlányaira ébredt. Csak annyit értett meg, hogy valami történt Albert családjában...

Délután kigyalogolt a vén fasor árnyas lombja alá. Élvezte, ahogy a sárga és piros falevelek közt átszüremlő napsugarak simogatják az arcát. Megnyugtatták a meleg színek. Figyelmét nem kötötték le sem a kocogók, sem az andalgó párok. Leült egy igényesen megmunkált padra, és nagyokat szippantott az avar illatú levegőből. Sose tagadta, kedvenc évszaka az ősz.

Szemét nem tudta levenni egy óriás fakopáncsról, ahogyan kitartóan vizsgálta, kopogtatta az egyik vaskos, odvas faóriás kérgét. Mi minden bújik meg alatta! S ennek a látványnak a csapásirányába terelődtek el gondolatai. Ahhoz, hogy meggyógyuljon, megszabaduljon, ki kell pucolnia mindent, ami szíve rejtett területeihez tartozik.

- „Minden, ami világosságra jön, világosság” – ízlelgette a múltkoriban talált bibliaverset.
- Ha a világosság fia vagyok, világosságban kell járnom. A világosság viszont kizárja a sötétséget. Egyszerűen összeférhetetlenek.
Bizonyos volt benne, hogy jó nyomon halad, és lelke, mint egy hajó feszített vitorlája, duzzadt a Szentlélek vezetésében.

Balra, a kicsi templom tornya fölött magasodott a sikló- és sárkányrepülősök hegye... Tarka ernyők, szilárd beülő, suhanás... Mennyi hívogató emlék! Most inkább elhessegette őket...

Azon tűnődött, mi igaz a facebookon reggel olvasottakból? Szorosan kapcsolódott ahhoz, amiről szülei suttoztak. Mert ha úgy van, akkor most Albert is kínlódik...

Elhatározta, hogy a lehető legkorábban felkel, le ne maradjon a napkeltéről. Régóta ábrándozott már erről a különleges élményről. Volt benne valami titokzatos ismeretlen szépség, ami vonzotta, amit meg akart tapasztalni.

Napkelte

A telefon rezgését hallva kidörzsölte szeméből az álmot, és ízületeit ropogtatva kinyújtózott. Villámgyors mosdás, öltözködés, majd lábujjhegyen kisurranás.

- Uram, köszönöm, hogy velem vagy! Kérlek, add meg nekem, hogy az én életemben is felkeljen a nap – imádkozott induláskor.

Mesébe illő félhomály fogadta az utcán. Megszaporázta lépteit, így hamar kiért a köves ösvényre, ahonnan elágazott egy másik. Emlékezett, hogy a kanyar után, a kaptató tetején van egy eldugott kis tisztás, ahol járt már egyszer. Ahogy odaért, lehuppant a deszkapadra és kifújta magát. Rózsaszínbe borult az ég... Lenyűgözte, elbűvölte a derengő hajnal szépsége.

Az első sugarak palástként terültek szét a még szunnyadó tájon. Tejfehér pára lebegett a nedves föld felett. Csend ült a hegyoldalon, s a harmatcseppek gyémántként csillogtak a fűszálakon. Aztán felcsendültek az ágak közül az

önfeledt trillák, és a tüneményt aranyló fény koronázta meg.

- Csodálatos! Mintha egy másik dimenzióban lennék – gondolta révetegen.

Ihletett mozdulatlanság, mint valami templomban. Az ébredező állatvilág lassacskán életjeleket adott. Egy távolabbi réten néhány óvatos őzikét pillantott meg, ahogy gyanakvón szétnéztek, majd kecses szökkenésekkel visszafutottak a biztonságos csalitasba. A pad mellett felmelegedett, lapos sziklán zöld gyíkocská szaladt át, és az erdőben egyre több madár zendített rá sokszínű dalára.

Semmihez sem hasonlítható, felemelő érzés gerjedt a szívében a leírhatatlan fényözön hatására. Szeme előtt játszódott le, ahogy a világosság átvette az uralmat a homály felett. A hajnalhasadás valaminek a vége, és valami újnak a kezdete.

- Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett, vessük el azért a sötétség cselekedeteit, és öltözzük fel a világosság fegyvereit – prédikálta magának, s ekkorra már teljes pompájában tündökölt a nap a horizont felett.

Sötétségből világosságra

Az üzletekből elfogytak a füzetoszlopok. Kevesebben kotorásztak az íróeszközök polcain. Már jócskán benne voltak az új tanévben, és Albert már-már azt hitte, a döcögős indulás után elveszíti Noelt. Fájt eltávolodása: makacsul hárított el minden közeledést, de ő sosem mondott le róla. A váratlan fordulatra nem számított. Legalábbis nem úgy, ahogyan történt. De Isten különös módon intézi a dolgokat, utánozhatatlanul rendezi össze a körülményeket. Az ember csak ámul rajta. Persze, az adott helyzetben általában még nem lehet tudni, mi lesz a vége. Ám a Biblia tanúsítja, hogy sokkal magasabbak az Ő útjai a mi útjainknál, és gondolatai a mi gondolatainknál.

Laura tisztán emlékezett arra a bizonyos szerdai napra. Semmi rendkívüli nem történt egészen addig, amíg meg nem csörrent a telefon. Hirtelen azt hitték mindketten, Noel az, de Albert Harris bácsi visszafogott hangját hallotta meg. Érezte benne a feldúltságot, félelmet, kétségbeesést. Régen találkozott már vele...

Édesanyja öccse mindig közel állt hozzá, sokat játszottak együtt nagyapja erdei házikójában. Néha elmentek horgászni a közeli tóhoz, vagy bebarangolták a hófehér sziklával tűzdelt hegyoldalt. Egy szóval, kedvelte őt. Magas, szikár ember volt, és általában mindig volt egy kis csipkelődő vicce rokonai számára.

Esküvőjén annyi jókívánsággal halmozta el Albertet és Laurát, hogy ha mind beteljesült volna, halálukig bearanyozta volna életüket. Apja helyett apja lett, amikor 12 évesen mély gyász szakadt rá. Alig fogta fel a tragédia részleteit, ahogyan egy munkahelyi baleset végleg elvitte a családfőt...

Összeszorult a szíve, amikor Harris bácsi rövid és tömör mondatokban, csendesen közölte, hogy Anni néni a rák utolsó stádiumába került, és a lelkiismeretes orvosok minden igyekezetük ellenére nem tudtak segíteni tovább...

A fiatal pásztor nem jutott szóhoz, csak állt és tartotta a telefont... Egyetlen értelmes gondolat sem jutott eszébe, annyira letaglózta a hír.

- Elment, Albert... Elment... De tudom, hogy jó helyen van, és az Úr nyugodalma körülöleli őt. – A mondat végén elcsuklott a hangja, és némán nyelte vissza a zokogását.
- Bácsikám! Amint tudok, utazom hozzád!

Mennyei Atyánk vegyen körül vigasztalással, szívemből együtt érzek veled! Annyira sajnálom! Fogadd részvétem!

- Köszönöm, fiam! Várlak!

A vonal monoton bűgő hangja zökkentette ki abból a kongó ürességből, amit érzett. Szeretett felesége szemei rajta csüngtek, szavak nélkül is megértették egymást. Lágyan magához ölelte, és Albert kisfiúként borult a vállára...

*

*

*

Temetés után kissé nehezen tért magához, mert tudta, hogy lassú, de biztos generációváltás történik. Ez az élet rendje, ezért nem engedte, hogy a fájdalom maga alá temesse. Elvégre is ifjúsági pásztor, rengeteg feladattal, s kis családja mellett a

gyülekezettel is törődnie kellett. Milyen jó az Úr! Milyen csodálatosan bizonyította gondoskodó szeretetét, hűségét, vigasztalását!

A reggelek már deressé váltak, előkerültek a sapkák, sálak, kesztyűk. Gyakran szitált az eső, s kellemetlen, nyirkos lett az időjárás. Elvonultak a költöző madarak, üresebbek lettek az utcák, parkok, mert hamar besötétedett.

Már majdnem belefutottak a télbe, amikor Noel váratlanul előkerült. Nem lehetett nem észrevenni, hogy homloka simább lett, és a tekintetében valami érdeklődő tiszta csillogott. Fürtjei kikandikáltak sapkája alól. A megszokott sziklánál találkoztak újra, és felettébb meglepő módon, a kézfogás után lazán engedett az ölelésnek. Még egy fél mosolyt is előcsalt arcán a barátságos hátba döngetés.

- Noel! Rég láttalak! Úgy eltűntél! S mik ezek a „gyomok” az arcodon, szakállkirály? – próbálta feloldani a feszültséget – De örülök neked! –

Kezeit a sovány karokra téve, kicsit eltolta magától.

- Hát, szinte óriás lettél, te fiú! – viccelődött vele.

Noel elfordította fejét, s szokásához híven, szeme a bíborvörös felhőkre tapadt. Ettől viszont Albert kezdett könnyezni, mert Anni nénit juttatta eszébe. Hányszor nézték együtt a hegy mögé lebukó napkorongot... Volt benne valami lélegzetelállító varázslat...

Fél perc is eltelt talán, mire felocsúdtak az emlékekből. Noel törte meg a csendet:

- Fogadd részvétem, pásztorom! – mondta egyszerűen, s szeméből áradt az őszinteség. Mint kiderült, innen-onnan értesült a halálesetről, s ő a távolból kísérte figyelemmel Albert birkózását a gyásszal. Talán kíváncsi is volt, hogy éli meg mindazt, amit ő tanácsolt neki. Látni akarta, valóságos-e Isten gyógyítása, hiteles-e a bizonyágtétele. Mert üres szölamokat épp eleget hallott már...
- Köszönöm, Noel! Apud hogy van? – A válasz egyetlen mondat volt, és kellemesen meglepte, hogy hiányzott belőle az a keserű lemondás, ami régen jellemezte.
- Megvan, éldegél, dolgozik az új házunkon.

- Igazán? Hát ez remek hír! S te min töröd a fejed, miben foglalatoskodsz mostanság? Folytatod a sulit?
- Igen. Bár nyáron még élni sem akartam. Teljesen másképp láttam a jövőt. Illetve semmi jövőképem nem volt.
- Tudod, Noel, Isten néha nagyon kemény helyzetekbe engedi az övéit. S mi csak értetlenkedünk ilyenkor összezavarodva. Ő nagyon is jól ismeri érzéseinket, szükségünket, és együtt szenved velünk.
- De miért? Kinek jó ez?! És miért vagyok én sokszor ilyen béna?! - fakadt ki Noel indulatosan, aztán észbe kapott, és kezeit felemelve, megadóan lehajtotta fejét. Legalább nem menekült el, mint pár hónappal azelőtt. Albert várt egy picit, amíg lecsillapodik a kedélye.
- Az Úr másképp gondolkodik! Ő egyszerre látja egész életed minden összefüggését. Beleenged kellemetlen kátyúkba, de mindvégig ott van, és felügyeli az eseményeket. El sem tudod képzelni, mekkora igazság és erő rejlik Pál apostol szavaiban: „Azoknak, akik Istent

szeretik, minden a javukra van.” S hogy mit jelent ez a minden, az pont olyankor derül ki, amikor csapások érnek. Nem a levegőbe beszélek, hidd el! – s Noel vállára tette a kezét.

- Elhiszem. – Noel nagyot nyelt, kissé megremegett a hangja, és védekezésül a cipője hegyével arrébb rugdosott egy-két rücskös kődarabot.
- Fel fogsz állni, Noel! Legyél türelmes magadhoz!
– folytatta Albert, s halvány fény kezdett derengeni a fiú szemében.
- Ismered te az Urat, Noel? Átélted már az Ő szeretetét? Ha igen, akkor nem kell magyaráznom, hogyan munkálja ki szívünkben a nyomorúság az állhatatosságot. Emlékezz, azoknak, akik Istent szeretik...
- Tudom. Minden a javukra van... anya is ezt hajtogatja... De hát mit jelent szeretni Őt? Amellett, hogy hiszek létezésében, elmondok néhány imádságot, részt veszek a gyülekezeti programokon (leszámítva ugye, az utóbbi néhány hónapot), még jól tenni is igyekszem, és tényleg nem esik nehezemre. Ennek ellenére, legtöbbször olyan üresnek érzem magam. –

Húvös novemberi szellő suhant át a bokrok közt, rozsdás, száraz faleveleket görgetve, s a kopasz gallyak hajladoztak súlya alatt. Halványan kigyulladtak az első csillagok. Egy darabig csendben ültek még a mohás sziklapadon, és Albert a felgyülemlett gondolatokat latolgatta. Mégis, mit mondhatna még ennek a fájdalmaktól gyötört, kétségektől hányt-vetett fiatalnak? Hogyan értesse meg vele, hogy az Úr a gondok, problémák ellenére is maga a szeretet?

- Emlékszel, mi történt a Gecsemáné kertben? Jézus a kereszthalál előtti utolsó imacsatáját vívta. Vért verejtékezett. Azt írja Márk a 14. rész 33. versben, hogy „kezdett rettegni...” Mennyit gondolkodtam ezen! Emberként félt a haláltól. Rettegett. De leginkább az Atyától való elszakítottságtól. Ha valaki, ő pontosan tudja, mit jelent a pánikod.

Vibráló csend után, sokatmondóan szólalt meg Noel.

- Erre még tényleg soha nem gondoltam. –

- S ezért járulhatunk hozzá bármikor, teljes bizalommal! Ismeri az övéit, és mennyei főpapként közbenjár értünk az Atyánál – lelkesítette Albert.

Jóleső békesség áradt szét a fiú lelkében. Tetőtől talpig betöltötte az a nyugalom, amit ez a felismerés adott neki.

- Így már egészen másképp látom kiábrándító helyzetemet. Talán mégsem vagyok elveszve... -
suttogta Noel békés arccal, átszellemülten, és a remény tüze gyulladt ki szemeiben.
- Adok neked egy feladatot, Noel. Olvasd el a Hegyi Beszédet, és jegyezd fel magadnak, kiket nevez Jézus boldognak! Ajánlom hozzá az 1. Zsoltárt is, ami így kezdődik: „Boldog ember az, aki nem jár gonoszok tanácsán...” Másként fogod értékelni ezt a beszélgetést is.

Akkor még Albert sem sejtette, hogy ugyanezt a leckét ő is megkapja. Csak utólag volt hálás érte, mert Isten segítségével átverekedte magát a boldogtalan napokon, s így nem mondhatták róla gúnyosan:

„Bort iszik és vizet prédikál.”

„Nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk”

Egyik délelőtt felhívta Bettit egy távoli rokona, és pár perc lényegtelen csevegés után hogylétük felől érdeklődött. Koránál fogva magas nyeregről, és alaposan kiosztotta unokahúgát. Nagy nyomatékka utasította, hogy utaltassa be Noelt a pszichiátriára, méghozzá bent fekvésre.

- Ott majd ráncba szedik! Koránkelés, vizitek, foglalkoztatás, terápia. Érted? Majd leszoktatják a lustaságról! Ne legyél vajszívű nyámnyila alak! Ne engedd, hogy élősködjön rajtad! Állj már a sarkadra, legyél kemény! Neked is kell némi fellélegzés! –

Ennél az utolsó mondatnál picit lágyabb hangszínnre váltott, mert ráeszmélt, hogy dörgedelmevel túllőtt a célon.

Betti szinte nem kapott levegőt. Mellkasát összeszorította valami, ami a megaláztatás, a bosszúság és valamilyen félelem keveréke volt. A fullasztó kárhoztatás terhe. Azt se tudta, kinyomja-e mobilját, de ez nem az ő stílusa volt. (Egyáltalán mit képzelsz magáról, hogy így letámad? Forrongott

magában, szorosan markolva a telefont.) Néhány másodpercnyi síri csend után nagyot nyelt, és a tőle telhető legnagyobb nyugalommal, kulturáltan válaszolt. Semmi értelme ugyanolyan hangnemben visszavágni. El akarta kerülni a viszályt.

- Nem megy kórházba. Van elég tapasztalatom anyaként is, elég olvasott vagyok ebben a témakörben, és tartom a kapcsolatot a pszichológussal. Ő sem javasolja. Kérlek, bízd ezt rám! És különben is, hiszem, hogy az Úr meggyógyítja! Szüntelenül dolgozik a szívében és az elméjében... De most le kell tennem. Szia!

Olyan hosszan fújta ki a levegőt, hogy beleszédült. Szíve vadul kalapált. Le kellett ülnie, hogy lehiggadjon. Szomorúan gondolt azokra, akiket a különféle gyógyszerek hatása letompított.

Mennyi jó bizonyosságot hallott már! Isten ma is gyógyít! Jézus Krisztus a Szabadító! Azért jött, hogy szabadon bocsássa a foglyokat és a lesújtottakat! Nem, nem adhatja fel! Hiszen a reménység az ő „lelkének is bátorságos horgonya” – emlékezett a Zsidókhoz írt levélből a 6:19-re.

Végre megnyugodott. Homályos kép villant fel előtte, fiatalokból. Láta az ünnepélyesen öltözött énekkart az egyszerű, kis baptista imaházban, s lelki fülei csak úgy itták a hallottakat. Mint életmentő esőt a szikkadt göröngyök:

„Ha Isten békéje lakja a szívemet,

bár dúlhat vihar ellenem,

nagy hittel szívem zengi ez éneket:

Az Úrban, az Úrban jó nekem!”

Csendben imádkozott, s eszébe jutott egy bibliavers: „És az Isten békessége, mely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” Filippi 4:7.

„A Krisztus Jézusban” – ismételte. Ezzel már indult is a konyhába, hogy időben elkészüljön az ebéddel. Isten békéje elfordította szívében a megbocsátás mesterkulcsát, és semmilyen keserű neheztelést nem engedett megtelepedni benne.

*

*

*

Ahogy Isten munkálkodott, felülmúlt minden elképzelést!

A kisváros polgárai egyébként már-már a tragédiák évének hívták az elmúlt esztendőt, kinek-kinek megannyi gondja-baja miatt. Johanna kificamodott bokája már egész szépen helyre jött, de autójának horpadt sárvédője még emlékeztette Albertet egy igencsak bosszantó pillanatra... Nem beszélve arról, hogy valaki karácsonyi ajándékként összefirkálta házuk falát, és pont szilveszter előtt valami „jóakaró” feltörte az e-mail fiókját.

Viszont Noel keserves átélései a hit tapasztalataivá fejlődtek télen, s a vele folytatott beszélgetések legalább annyira visszahatottak az ifjúsági pásztorra, mint amennyire előre vitték védencét.

Kora tavasszal Noel aztán olyat mondott, amire majd leesett az álla. A foci pálya mellett beszélgettek, a parkoló korlátjának támaszkodva. Szóba kerültek a meccsek, a főiskolai rendezvények és a lányok is.

- Azt hiszem, azért engedte meg az Úr ezt a betegséget, hogy megóvjon valami sokkal rosszabbtól. Ki tudja, hol kötöttem volna ki Nélküle? Elsodorhatott volna a sport világa, sőt felelőtlen kapcsolatokba is belekeveredhettem volna.

Kívülről látva magamat, mintha Isten hermetikusan elzárt volna. S közben felépítette a hitemet. Küzdelmeim során elmélyedtem az Ige tanulmányozásában, többet imádkoztam, és Isten közelebb vonzott magához. Elvégeztem a házi feladatot, Albert! Már gyönyörködöm Jézus tanításaiban, az Úr a szívembe írta törvényét, és én visszavonhatatlanul elköteleztem magam mellette.

Krisztus-követő lettem!

Albert csak ámult minden egyes mondatán. Pontosan fogalmazott, érthetően és eltökélten. Mekkora, hatalmas Uruk van, hogy ezt a gyógyszerekkel teletömött fiatalembert így változtatja, érleli, erősíti hitében! Még mindig meglehetősen visszavonultan élte mindennapjait,

de ez a bizonyágtétel végtelen hálára és derűre adott okot.

- Ez nagyszerű, Noelem! Áldjon meg az Úr, és építsen fel az Ő tökéletes akarata szerint! Elmondtad ezt már másoknak is? Tudod, aki mást felüdít, maga is felüdül.
- Még nem nagyon. De levelezek néhány régi ismerőssel, meg a facebookon is meg szoktam osztani a gondolataimat. Néha hosszabb, saját jegyzetet is, és persze igeverseket, tanításokat a javából.
- Hát, el sem tudom mondani, mennyire, de mennyire örülök! Adja Isten, hogy legyen rá sok nyitott szívű fiatal, aki elfogadja, befogadja az Igazságot!

Ahogy álldogáltak az edzések után kiüresedett parkolóban, Noel telefonja rezegni kezdett. Ránézett, és a homlokára csapott.

- Hú, majdnem elfelejtettem! Azonnal mennem kell, ne haragudj! Siklórepülés ügyben kell egyeztetnem néhány régi haverral! – búcsúzott el hirtelen egy rövid kézfogással, s már futott is.

A sötét aluljáró előtt még visszanézett, és odakiáltotta:

- Majd folytatjuk! -

Nagy lendülettel húzta fel nyakára kabátgallérját a faképnél hagyott Albert, és elindult Benhez, az autószerelő műhelybe. Határozottan úgy érezte, hogy újabb szakasz kezdődött el Noel háborújában a puszta után, valami élénkebb, tartalmasabb, kapcsolatuk pedig olyan szorosra vált már ekkorra, hogy ő sem maradhatott érintetlen a fiú átélései nyomán. Szívében radikális folyamatok zajlottak, miközben Noelt próbálta talpra állítani.

Emésztette az intézményes egyházi rendszer ellaposodása, az elvilágiasodott, az igét hanyagoló keresztyének vaksága, ami már maga az aposztázia. Nem hagyta nyugodni az az álegység sem, amit az egymással összeegyeztethetetlen hitvallású felekezetek munkáltak. Mert a Krisztusban megvalósuló egység, amire főpapi imájában Jézus kérte az Atyát, teljesen másról szól.

Ben műhelye egy kis „béke szigete” volt a fasor utáni térnél. A hatvanas éveiben járó zömök, izmos testvér nagyszerű barátként is szolgált az autószerelés mellett. Nem mellesleg ugyanabba a gyülekezetbe jártak. Ben is előjáró volt. Baptista gyökereinek és buzgó igetanulmányozásainak köszönhetően tisztán látta az egyház falain tátongó repedéseket. Teljes mellszélességgel állt ki Albert mellett.

- Szia, édes Bettinám! Gondoltam, megcsörgetlek. Úgy is mondhatnám, belső készítésre. Csak Isten tudja igazán, mikén mentél keresztül. Csoda, hogy ép elmével megúszta, és nem omlottál össze! – csilingeltek Judit szavai a vonal másik végén.
- Szia, az biztos! Csak az Úrnak köszönhetem! Mindvégig mellettem volt, és most is támogat – tett bizonyosságot Betti.
- Figyelj, kicsikém! Te egy született pedagógus vagy! Ne hagyd, hogy befolyásoljanak a tartalmatlanul fontoskodó vélemények! Ne fogj padlót a mindig kioktatni akarók miatt! Jól csinálsz mindent. Engedd el a füled mellett a vádlásokat! – tanácsolta Judit határozottan.
- Köszönöm, igazán kedves vagy! Jól esik a törődésed! – érzékenyült el Betti.
- Akkor elmondom neked, mi is ez az egész, csúnya gubanc, ami Noelben zajlik. Rendben?
- Rendben. Hallgatlak – s kényelmesen helyet foglalt a teraszon.
- A szerotonint boldogsághormonnak is nevezik. Szervezetünkben hormonként hat, az agyunkban pedig ingerületvivő, tudományos nevén neurotransmitter, amely lehetővé teszi az idegsejtek közötti információátadást. E hormon

erős hangulatjavító, alvást elősegítő, depresszióellenes, és motiváló hatású. Testünk a szükséges mennyiséget B 6 vitamin segítségével állítja elő, ám ebben a természetes napfénynek is szerepe van.

Stressz hatására e fontos egyensúly megbomlik, és megszűnik a folyamatos hormonadagolás. Ezt az agyi szerotoninhiányt tartja a pszichiátria a depresszió és a pánikbetegség kiváltójának, bár ez nem tisztázott még. Ezért írnak fel a szorongásos tünetekre szerotonin visszaszívás gátló gyógyszereket. Noel is ilyet szed.

- Ez nagyon tudományosan hangzik, Judit! A fiam esetében szerintem más dolgok is közrejátszanak –tűnődött el Betti.
- Nyilván! Kamaszodott, hirtelen nagyot nőtt, megfeszített tempóban tanult, mert ugye, kiváló eredményei voltak. Alig evett, rosszul aludt és sokat sportolt. Kiszipolyozta magát. Tehát a teljes szervezete olyan terhelés alá került, amit a pluszként átélt lelki traumák miatt már nem tud elhordozni. Megváltoztak az agy kémiai folyamatai, s ez bezavart az összes többi szerv működésébe. Ez okozta a szapora szívverést, fejgörcsöt, szédülést, meg a többit... Ne aggódj!

Aludjon, egyen, és mozogjon sokat a levegőn!
Próbálj meg hatni rá, hogy minél kevesebb
felkavaró filmet nézzon!

- Egyetérték! Hú, egészen feldobódtam!
Beugorhatnál néhanapján egy közös kávézásra!
– invitálta Betti.
- Jól van. Most mennem kell! Na, akkor fel a fejjel!
Isten áldjon! – zárta le a telefonálást Judit.
- Köszönöm, hogy hívtál! Legyen szép napod! –
virult ki Betti.

Mintha mázsás súlyok estek volna le a hátáról.
Betett egy CD-t a lejátszóba, és a dicsőítőkkal együtt
énekelve porszívózott, énekelve főzött és
mosogatott, hite szárnyakat bontott:

„Látni fogom, ahogy átfórmálsz a világot!

Látni fogom, ahogy a Te népedet használod!

Látni fogom, hozzád rohanok,

tiéd vagyok, tiéd vagyok!”

*

*

*

- Megjöttem! – fuvolázta Albert kis felesége, az ő egyedi, tüneményes hangján, majd egy balerinához illő, könnyed lépéssel pusztit nyomott férje feje búbjára. Mire ő feleszmélt, már felakasztotta narancssárga sapkáját és sálját a fogasra. A fotelben ülve Albert megpihentette rajta a szemét, és félhangosan megjegyezte:
- Hogy neked milyen jól áll a terhesség! – kacsintott rá, s komolyan gondolta.
- Ó, hát engem már az Úr is csak kismamának teremtett – hajolt vissza szíve hölgye, és mutatójja begyével megnyomta kedvese orrát.

Mennyire szerette Albert ezt a pajkos, életvidám természetét! Leginkább ezért szerelmesedett bele, bár sudár termete, és hosszú, mézszínű hajának hullámai is kifejezetten vonzóvá tették.

Laura röpke pillanatra megállt méretes előszoba tükörük előtt, és nyugtázta a tényeket. Szépen gömbölyödött a pocakja, benne kisfiukkal: Kálebbel.

Albert felállt az íróasztaltól, és átölelte. Így tartotta karjaiba zárva legalább egy percre, aztán témát váltva, a tükörképükkel szemben megkérdezte tőle:

- Drágám! Te hogy értékeled Noel állapotát? –

Rövid gondolkodás után ezt a választ kapta:

- Jól döntött Betti. Semmiképpen ne küldje be a kórházba. Légy mellette ebben! A szerotonin visszaszívást gátló pirula dolgozik a szervezetében. És főleg azt ne felejtsük el, hogy Isten szüntelenül munkálkodik!

Megnyugtató volt ezt hallani egy védőnőtől, aki nem mellesleg, rendíthetetlen hittel kapaszkodott az Úrba, bármiről legyen is szó. Tökéletes társ volt, aki őszinte véleményével mindig kész segíteni bármilyen dilemmában. Noel állapota pedig régebben gyakran elbizonytalanította Albertet. Ám hitt az Úrban, hogy ígéretéhez hűen nem engedi erején felül kísérteni, és a menekülő utat is megmutatja. Lelkének erős horgonya Jézus volt, és erre bátorította Noelt is, amikor elképesztően rossz napjai voltak. Persze olyankor nem lehetett lerohanni, vagy erőszakkal kirángatni az érzelmek ingoványából.

Elég volt egy jókora séta a kedvelt, megszokott útvonalon, vagy egy csendes zug az erdő szélén. Előfordult, hogy csak hallgatagon lépkedtek egymás mellett, és az óvatosan feltett kérdésekre válaszolgatott. Mennyire kellett az ilyen

párbeszéddek! Milyen fontos, hogy a bajba jutottaknak legyen egy embere!

A korosztálybeli haverokkal való ritka találkozásoknak is megvolt a maga szerepe. De a mélyebb lelki beszélgetésekben sok olyan titokra is fény derült, amikre máshol lehetetlen lett volna. Ilyenkor Albert végtelenül boldog volt, mert Noel szemmel láthatólag megkönnyebbült.

*

*

*

Hosszú, fárasztó hivatalos ügyek intézése után Albert Martin a Bibliája mellett időzött az erdei házikóban. Kérdések zakatoltak benne. Pont akkor sétált ki az ösvényre, amikor a domb fölötti kék ég átváltott grafit színűre.

Megtörölte izzadt homlokát, hátát nekitámasztotta a hűvös sziklafalnak, s töprengve nézett a közeledő viharcellába. Úgy tűnt neki, mintha forgószél kavargott volna a gyülekezetben is, amiből ki kell törni a szélsőséges karizmatikus megnyilvánulások, hamis prófétálások miatt.

Egy hangos mennydörgés után eszmélt:

- Ideje hazaindulni... s ideje átértékelni az egyházban zajló folyamatokat...
- Vajon mire gondolhatott Pál apostol, amikor ezt írta: „Fussatok ki belőle én népem, és tisztátalant ne érintsetek!”?

Még átsuhant az agyán egy halvány, Noel iránti aggodalom. Mennyit szenved ez az értékes, majdnem felnőtt ember! Önzetlen, segítőkész, szereti a gyerekeket és az időseket, nem nézi le a hajléktalanokat. Nem hibátlan, de az biztos, hogy nem képmutató. Őszerinte a legtöbb ember álarcot hord.

„Cirkusz az egész világ” – szokta mondani.

*

*

*

Lassan nyomta le a kilincset, és lábujjhegyen lépett be. Teljes csend jelezte, hogy nagyon későn ért haza. Csak a pici „szentjánosbogár” fénylett halványan. Még Johanna nevezte el így a konnektorba bedugható világítótestet.

Állát a tenyerébe támasztva hátradőlt a nagymamától örökölt „elmélkedő fotelben”. De mire észrevette volna, elszenderedett...

Hajnali öt felé mély álomból riadt, nehezen szedte össze magát. Elmosolyodott, amikor meglátta a ráterített, puha plédet.

- Az én drága, kis gondoskodó kincsem! Micsoda ajándék! Nos, ma reggel akkor én főzöm a kávé, és az ágyba viszem neki. – döntötte el, hogy így fog kedveskedni. Nem is maradt el a hála.

A gyors fürdőszobai és konyhai teendők utáni családi áhítat jólesően meghittre sikeredett, aminek keretén belül elmesélte Laurának az álmát. Kiértékelés után felesége tanácsára lejegyezte. Egyáltalán nem szokványosak az utóbbi idők eseményei, még az éjszakai álmok sem...

Albert álma

Az egész gyülekezet egy tágas táncparketten dicsérte az Urat. Ki ugrált, ki a karjait nyújtotta az ég felé, sokan táncoltak, s volt, aki csupán átszellemülten énekelt. Egységben volt a közösség.

Hirtelen sűrű mocsárrá változott a padlózat, s középen egy hatalmas, elfektetett, vaskos kereszt, mint egy sziget kezdett el kiemelkedni. Akik pont rajta álltak, megmenekültek, a kereszttel együtt emelkedtek felfelé.

A többiek kétségbeesve, kapálózva süllyedtek bele az ingoványba.

Albert felébredve beleborzongott a látvány erejébe! Úgy érezte, jártányi ereje sincs. Bizonyossága volt, hogy az Úrtól jött a figyelmeztető álom, ami megerősítette hitbeli látásában: megmenekülésünk kizárólagos alapja Jézus Krisztus kereszten elvégzett váltságműve.

"A keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik megtartatunk, Istennek ereje!" – idézte feleségének.

Dermesztő élmény

Beköszöntött a nyár, s az üdezőld rétek, erdők mindenkit hívogattak. Kifejezetten vonzották azokat, akik félre akartak vonulni kissé a nyüzsgéstől, hogy kitisztuljon a fejük. Így volt ezzel Albert és Noel is.

Nem mintha bármelyikük nappalijában nem lehetett volna zavartalanul társalogni, de annyira más volt a hangulat kint a természetben! Amikor csak tehették, kirándultak egyet. Főleg délután. Noelnek ez felért egy terápiás kezeléssel. 20-25 percnyi tempós gyaloglás után egy 30 fokos emelkedő, végül egy viszonylag meredek, mészkősziklás kaptató, és már eléjük is tárult a csodaszép panoráma. Alattuk a fenyves, messzebb pedig a szelíden kanyargó, nádassal szegélyezett folyócska.

Kicsivel a csúcs előtt volt még az a sziklapárhány, ahol letelepedtek. Már alkonyodott. Épp csak kifújták magukat, amikor hirtelen mozgást észleltek a szemük sarkából. Ilyen szép délután nem is lett volna furcsa, hiszen sokan kirándultak hozzájuk hasonlóan. Ám egy bizonyos szögből pont az elhagyatott temetőre láttak rá, ahol észrevették a

kísérteties, sötét csuklyás alakokat. Oldalra pillantgatva osontak be a buja sövény mellett, olyanok voltak, mint a druida papok. Egyikük kezében egy kosár volt.

- Hú, milyen horrorisztikus! Mire készülnek ezek?! – kérdezte Noel libabőrösen, s a hátborzongató látvány miatt akaratlanul is suttogott.
- Talán ők azok, akikről azt rebesgetik, hogy sátánista rituálékat tartanak, miközben állatokat áldoznak az ördögnek. Tény, hogy vannak ilyenek. Felelevenítették az ősi pogány szokásokat – magyarázta Albert.
- Brrr... – rázta meg fejét Noel – Maga a sátánizmus is szörnyű, de az állatáldozat is. Lehet, hogy kutya vagy macska volt abban a kosárban! Nem jelentik fel őket az állatvédők? –
- Bizonyíték hiányában nem tehetik. A szertartást az éjszaka közepén tartják, amikor a lakosság már rég alszik. Valószínű, most még csak imádkozni gyűltek össze, és talán felszentelik az áldozatot... Nem ismerem a ceremóniájukat.
- Ők és a hasonló szekták, no meg a homoszexuálisok, leszbikusok, a pénz

szerelmesei, a mániákus hazugok és paráznák, a tévtanítók és gyilkosok, sőt a képmutatók és gyűlölködők is segítenek felépíteni a sötétség erődítményeit. Mind egy-egy ördögi fejedelem hatáskörébe tartozik. Róluk írta Pál, hogy „nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.” Ezek ellen folyik a szellemi háború – fejtette ki Albert.

- Gondolom, akkor ezek a gonosz lelkek azok, akik mindent megtesznek az én elbuktatásomért is. Hogy kudarcba fulladjanak az imádságaim és a törekvéseim – jegyezte meg Noel.
- Pontosan! Sőt, Jézus megmondta, hogy a Sátán embergyilkos volt kezdettől fogva. Az ő sugallatára ölte meg Kain Ábelt. S ez a pusztítás végig kísérte az emberiség történelmét. Világháborúk, népirtások, terrorizmus. De tegyük hozzá, kicsiben ilyenek a gyülekezeti testvérharcok vagy a családi veszekedések is...

Itt mindketten elcsendesedtek, és gondolatban számba vették, hányszor adtak teret az ördögnek, hogy elrabolja az otthoni békességet.

Lenéztek megint a temetőbe, de mozdulatlan volt minden. Noel elhatározta, hogy ezentúl sokkal odaszántabban fog imádkozni.

Hátuk mögött hirtelen megzörrent a bozót. Egyszerre kapták oda fejüket, s egy pisztollyal néztek szembe. Meghűlt ereikben a vér. Ezek a sátánisták nem szórakoznak! Őrszemeket állítanak, és azonnal lefűlelik a betolakodókat.

- Tűnés innen! – förmedt rájuk a pisztolyt tartó férfi olyan hangon, hogy még a pillanatnyi dermedtséget is felülmúlta az a cselekvési ösztön, ami feltört zsigereikben.

Azonnal felugrottak, és szapora léptekkel eltűntek a lefelé kanyarodó ösvényen. Amikor kellő távolságba értek, és szívverésük is helyreállt, Albert igyekezett megnyugtatni Noelt.

- Ne rémülj meg! Nem lőtt volna ránk. Szerintem nem is volt csőre töltve. Ijesztgetés volt, hogy ne legyen kedvünk máskor észrevenni a masírozásukat. Persze, jobb

ilyenkor nem ellenkezni. Nem ilyen szinten dűl ez a háború.

- Lehetséges. De inkább nem találkoznék velük még egyszer! Viszont „nem a félelemnek lelkét vettük” – győzködte magát Noel, s várta, hogy elmúljon végre belső remegése.

Egyikük sem állt még szemtől szembe fegyverrel. Vajon ha keresztyénségükért szorítanának pisztolyt a homlokukhoz, lenne-e elegendő hitük?

Madárvárta

Eredetileg Betti ötlete volt, mert nagy madárrajongó, de lelkesedése átragadt az egész családra. Sosem unta meg, hogy gyönyörködjön bennük. Úton-útfélen észrevette őket, tanulmányozta viselkedésüket, szokásaikat. Amikor hűvösebbre fordult az idő, mindig kiszórt nekik eleséget. Jöttek is csapatostul, öröm volt nézni! Hát még hallgatni a vidám csicsergést!

Ezen a hajnalon együtt lopakodtak ki az erdőszéli vadászleshez. Harmatos fűben lépkedtek hallgatagon. Álmoságukat a friss levegő és a feszült várakozás űzte el, ahogy végül elhelyezkedtek búvóhelyükön. Biztos, ami biztos, Noel távcsövet is vitt magával.

Teljes csend honolt a tájon. Betti annyira izgult, hogy még a saját szívverését is hallani vélte. Az első percek alaposan megpróbálták a türelmüket, ám a várt csoda nem maradt el. A pirkadat halvány ibolyaszínűre festette az eget. Flóra hiányát kimondatlanul is érezték, mert a kislány mindig kitörő örömmel várta az ilyen családi kirándulásokat. De fájdalmas gyászuk már

lecsillapodott, ezért igyekeztek kihasználni az ajándékba kapott közös időt.

Ahogy a nap első sugarai beragyogták a domboldali fák csúcsát, lassan felszállt a párafelhő. Felcsendültek az első trillák, az erdő és a mező életre kelt.

- Láttátok? – kérdezte suttogva Noel.
- Azt hiszem, nyúl volt. – válaszolt Betti alig hallhatóan.
- Ott meg egy szarvas! Micsoda méltóságteljes fejtartás! – mondta Tom visszafojtott hangon.

Ekkor a folyó irányából, széles szárnycsapásokkal egy gyönyörű madárpár érkezett. Könnyed mozdulatokkal ereszkedtek le a dús fűbe, és egy ideig fürdőztek a napfényben. Kecses testfelépítésük lenyűgözte a vadászlesen kucorgókat. Aztán, szinte egyszerre rebbentek fel újra a magasba.

Kis pocok szaladt át a réten, ijedten menekülve a fölötte köröző sas elől. De nem volt elég gyors. A madár egy pillanat alatt zuhanórepülésbe váltott, majd erős karmaival megragadta, s már vitte is a zsákmányt.

- Ez a része nem tetszik annyira! – jegyezte meg Betti. Tom széttárta a karját, Noel pedig férfiasan megmosolyogta anyukáját.

Amikor már nagyon elgémberedtek a végtagjaik a szűkös helyen, csendben szedelődzködtek. Lemásztak a keskeny létrán, elővették szendvicseiket, és megreggeliztek. Nem sűrgette őket senki, élvezték az együtt töltött órákat, ezért megszavazták, hogy tesznek egy sétát az ébredező erdőben is.

Betti megfogta férje kezét, s ujjai összefonódtak. Noel pedig alaposan szemügyre vette a buja növényzetet, s szokásához híven fotókat készített a lélegzetelállító pillanatokról. Ilyen volt a virágszirmon pihenő pillangó, egy odvas fatörzsön mászó szarvasbogár és a lombok közt átszüremlő, reggeli fényözön.

- Na végre, ezek már jól sikerültek! – bólogatott hozzá, s már kereste is az újabb témát.
- Te aztán pont olyan vagy, mint nagyapád! – jegyezte meg Tom.
- Biztos tőle örökölted ezt a fotózási készséget.

- Meglehet! – vágta rá Noel vidáman, majd elkomolyodott arccal és felemelt kézzel határozottan csendet intett.

Kimeresztett szemekkel mutogatott a Boszorkányok sziklája irányába, s belenézett a távcsövébe. A fák között pont rá lehetett látni a sziklacsúcson épült fészekre. Nagytermetű sas terjesztette ki szárnyait, és csőrével bökdöste fiókáit.

Addig-addig, míg kilökte őket a fészekből. A kicsik vijjogva zuhantak, az anyamadár pedig villámgyorsan alájuk repült, és hatalmas szárnyaira vette őket.

Kallinék szótlanul figyelték a nem mindennapi látványt. Noel letette a távcsövet, és megörökítette fényképezőgépén a tanulságos „nevelési akciót”.

- „Mint a fészkén felrebbenő sas, fiai felett lebeg, kiterjeszti felettük szárnyait, felveszi őket, és tollain emeli őket” – idézte Betti Mózes énekét, meghatódva, s még a szája is nyitva maradt egy résnyire.

Felszállás!

- Anyaaa! Látod, amit én? (Már hogy ne látná, hiszen mindig hajnalban kel fel... mosolygott önmagán...)
- Micsoda szikrázó napsütés! – rikkantotta Noel, ahogy kipattant a szeme.

Jóval korábban ébredt a szokásosnál. A június eleji hosszú, esős hetek után, most mintha tonnányi terhektől szabadult volna. Az ég fényesen kéklett, és ínycsiklandozó illatok terjengtek a konyha felől. Madarat lehetett volna vele fogatni, és gyorsan felöltözött. A lehangoló, szürke unalomnak vége, és tetterre készen nézett a nap elé.

- Hogy nekem milyen csodálatos édesanyám van!
 - nyomott puszit reggelizés után anyukája homlokára. – Köszönöm, finom volt!
- Szívesen, szeretettel! Egészségedre! – fordult fia felé Betti.
- Lassan már kétrét kell görnyedned egy pusziért, úgy a fejemre nőttél! Örülök, hogy ilyen jókedved van! Terveztél valamit mára?

Noel zavartalan nyugalommal széttárta karjait, és felhúzott szemöldökkel vágott egy kedves grimaszt.

- Hát, ha minden rendben lesz, és össze tudok készülni, kimennék kicsit a hegyre. Rég repültem már! Kell-e még valami egy jó naphoz?!

Betti fejében pillanatok alatt lezajlott, ami csak egy hívő édesanya agyhullámain átszágulhat, ennek ellenére szelíden válaszolt.

- Rendben. De előtte még gyorsan váltsd ki a gyógyszereidet! Nekem már nem fog beleférni az időmbe.

Noel a falióra pillantott, és bólintott. A készülődés láza elvarázsolta.

- Máris indulok. Hol vannak a receptek?

*

*

*

Kellemes volt a széljárás. Mondhatni tökéletes. Többen is kimerészkedtek a szabadba, és csak úgy szívták magukba a friss, ázott föld illatát. Voltak

kirándulók is, de néhány ismerős sárkányrepülő kolléga is feltűnt. Egymás után röppentek a magasba, nagy ugrással startolva, s a lenti réten szaladgáló gyerekek vidáman integettek nekik, ahogy távolodtak.

A siklósok viszont soha nem ugranak. A hegyet elérő, oldalsó szél erejére hagyatkoznak. S már fel is szállt! Micsoda fantasztikus kaland! Micsoda testetlelket felemelő suhanás! Szabadság! Lenyűgöző panoráma! Utánozhatatlan életérzés! Mindig is vonzotta a természet. De a hegyek! Az erdők, mezők feletti gyönyörködés szabadon! Ezért készítette már kisiskolás korában a maketteket, amiket idővel tökéletesített. Kiismerte, megtanulta minden csínját-bínját. Szerelt is, repült is. Hobbiból.

- Ez meg mi volt?! - villant át az agyán.
Megfordult volna a szél?!

Nem hallott semmit, inkább érzett egy kisebb rángatást. Megnyugtatta magát, és nézte az alatta kanyarodó folyót. Azonban rövidesen megisméltődött a szokatlan imbolygás, és Noel gyomra összerándult. Alig hitte el, amit lát. Olivér közeledett felé vészesen. Mintha nála is bezavart

volna a felerősödő légörvény. Talán... túl közel is voltak egymáshoz...

Baljós lendületet vett pompás járgánya, és bár igyekezett megtenni minden tőle telhetőt, belátta, hogy baj van. Forgolódott a masszív beülőben, és próbált manőverezni a zsinórokkal. Már nem volt idő felmérni, milyen magasságban van. Végül a fékzsinórt ragadta meg.

Másodpercek alatt összegabalyodott a két, színes ernyőszerkezet, és egyre nagyobb sebességgel közelítettek a fenyves felé...

- Bocs, haver! – nyöszörögte Olivér.
- Nem te vagy a hibás! – ment a válasz az összeszorított fogak közül.
- Istenem, segíts! – kiáltott Noel kiszáradt szájjal, és a szíve szinte már a torkában dobogott. Megcsapta orrát a gyantaillat, és elsápadt... Becsukta a szemét, és már érezte is arcán a tűlevelek szúrását, ágak horzsolását, gallyak és tobozok karcolását, végül az ernyőbordák nagy reccsenésével való földet érést...

Arcizmai keservesen rándultak, iszonyatosan fáj a bokája. Legalább 150-es pulzust érzékelt, nehezen

kapott levegőt, és a kötelezően előírt sisak ellenére is lüktetett a feje.

- Na, innen biztos nem gyalog megyek le... - suhant át az agyán, mélyet sóhajtva. Kiszabadította karjait a rátekeredett zsinórokból, kicsatolta a karabinereket, és óvatosan levette a bakancsát. Furcsa fintorral nyugtázta, hogy jobb bokája cipőnyira dagadt. Előkereste mobilját. Olivér csendesen ült, és csak nézett maga elé.

Éjfél körül tették gipszbe a lábát, hosszú, unalmas várakozás után. Darabosan tört a bokacsontja.

- Hogy fogom én kibírni ezt a minimum hat hetet?! - ráncolta össze homlokát, majd holtfáradtan a tenyerébe temette arcát.
- Köszönöm Uram, hogy élek! - suttogta.

A látogatók közt ott volt Albert csupa vidámság kislánya is. Johannában elvesztett hűgát vélte látni. S ez valami különös megnyugvással töltötte el. Mintha Isten még ezzel is az olykor visszatérő gyászt gyógyítaná.

Olivér már ott, az összegabalyodott ernyők alatt eldöntötte, hogy kárpótolja Noelt a balesetért. Kizárólag önmagát hibáztatta a történetek miatt, mert túl közel repült barátjához. Elhatározta, hogy a legközelebbi diákönkormányzati ülésen felveti, szervezzenek jótékonsági kiállítást a legszebb makettjeiből. A polgármester általában támogatja az ilyen kezdeményezéseket. S ki tudja? Háttha felfigyel rá valaki...

*

*

*

- Apuci! Noel meg fog halni? – kérdezte
Johanna egy szép, őszi délután, és bájos
arcocskáján szomorúság suhant át.

Váratlanul érte lánya hirtelen témaváltása. Épp akkor simította le az utolsó homoktorta tetejét, s elégedetten tette félre a műanyag formákat. Vajon mi járhatott okos fejcskájában, mialatt a hűvös homokot rakosgatta?

- Dehogyan, kicsim! Nem fog meghalni.
Összeforradnak a csontjai és meggyógyul.
Még a rosszullétei is elmúlnak! Idővel...
Tudod, Istennek semmi sem lehetetlen!

Johanna elmosolyodott, odaszaladt apukájához, és karjait nyaka köré fonva, megpuszilta. A következő percben már önfeledten hintázott, valami ártatlan kis gyerekdalt dudorászva. Albert meg azon gondolkodott, milyen utat kell bejárnia Noelnek, s hogyan tudna ő a legbölcsebben mellette állni úgy, hogy ne váljon pótolhatatlan mankóvá. Hitte: eljön a fiú életében az a nap, amikor saját maga akar kilépni a szabadságra, elhagyva gyógyszereit.

Noel álma

Hatalmas vulkánkitörésnek volt a szemtanúja.

Borzalmas robbanás rázta meg a hegyet, sűrű, sötét, áthatolhatatlan füst gomolygott felfelé. Rettenet töltötte el, de annak ellenére, hogy közvetlenül előtte zajlott a katasztrófa, sem kénzagot, sem forróságot nem érzett. Tudta, hogy rögtön el fog indulni a hömpölygő lávafolyam, és az volt a benyomása, hogy mindez Isten ítélete.

A következő pillanatban egy kisebb csoporttal állt a nyílt terepen, és Jézus hangját hallotta a magasból:

- Mindig a lábnyomomban járjatok, és akkor megmenekültök! Mindig csak a nyomokba lépjetek!

Mindent elöntött az izzó, folyékony kőzet. Méternyi, jól kivehető nyomokat látott Noel a vörösen szétterülő lávában, s a nyomok mélyedésében friss, fekete föld, rajta zöld fű virított. Szorongott, hogy fog lépkedni begipszelt lábbal, hogy a saját lendülete és az izgatottság miatt félre ne tántorodjon?! De bízva az Úrban, elindult.

Ekkor felriadt álmából, és megértette, hogy csak Jézust követve menekülhet meg a kárhozattól.

Változnak a szívek

Hamar eltelt a nyár, s a gyerekek hol vidáman, nagy tervekkel, hol lógó orral, kedveszegetten léptek be az iskola kapuján. Beindult a vasárnapi bibliakör is.

Egy szeptember végi „estézés” után, Albert megfogta Laura kezét, és közel húzta magához. Őszintén elmondta neki aggodalmait. (Az „estézés” arról szólt, hogy immár két gyerekkel az ablakban állva nézték a csillagokat, és utána együtt énekeltek.)

- Úgy érzem, Bettiért is tennünk kell valamit. Látom rajta, hogy időnként elviselhetetlenül sokat szenved, aminek az a summája, mit hol rontott el, mit kellene másképp csinálnia... De ez a törékeny, bátor asszony túllépve az őrlődésén, saját megaláztatását háttérbe szorítva is Noelért küzd. Mellé kell állnunk, drágám!
- Természetesen, szívem! Jó ideje érzem ezt én is. Képzeld, azt hallottam, hogy Judit már beszélgetett vele, és helyeselte, ahogy Betti Noelt kezeli! S tudod, ő aztán szakmailag

elismert ápolónő! De szerintem mindenki tisztában van vele, hogy Betti nem egy labilis keresztyén. Istenfélelemmel teszi a dolgát.

Albert megölelte feleségét, és megint átfutott rajta az a jóleső bizonyosság, mekkora kincset kapott Laurában. Az egyszer biztos, hogy az igaz szerelem és a házastársi szeretet nem üres, rózsaszín légbuborék. Nem szappanopera. Hanem két folyton változó, ám hűséges ember felelősségteljes összecsiszolódása, kölcsönös támogatása, tartalmas egymásra figyelése és egymásra hangolódása mindenáron.

*

*

*

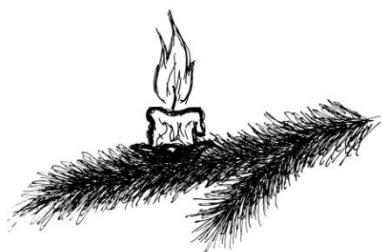
Rohant az idő, a zöld lombok arany barnára váltottak, s a dolgozók észrevétlenül hagyták maguk mögött az őszi hónapokat is. Adventre és karácsonyra készülődtek mindenhol. A munkába igyekvők már megszokták, hogy csípősen hideg, zúzmarás hajnalokra ébrednek. Elcsitult a madárdal, és vékony jégártya fedte a folyó szélét.

Egyik vasárnap, vacsora után, Albert hosszasan nézte a kandallóban lobogó tüzet. Mesebeli fények táncoltak a nappali falán, s ebben a csendes, esti órában hallgatagon időzött el a múlt eseményein. Mardosta belül a fiatal hívők iránti aggodalom. Arról is meg volt győződve, hogy Noel állapota gyorsabban javulhatott volna, ha zsendülő hitét nem rengetik meg az egyházban szerzett negatív tapasztalatok.

Ben másnap határozott késztetést kapott, hogy bátorítsa meg Albertet egy zsoltárral. A gyülekezet tisztaságáért folytatott küzdelmük a viharos tenger tajtékzó hullámaihoz hasonló szakaszba ért.

Felvette télikabátját, fejébe húzta meleg sapkáját, és a hódarás esőt az arcába csapkodó jeges szél ellenére, átgyalogolt barátjához, hogy együtt imádkozzanak.

Isten időzítése mindig tökéletes. A legjobbkor érkezett. Amikor életbevágóan fontos volt a bátorítás.

Eltelt három hónap. Már rég elolvadt a hó, és finom, nedves földillat terjengett a szabadban. Az énekesmadarak visszaköltöztek fészkelő helyükre, és egyre vidámabban csicseregtek. A tavasz megállíthatatlanul tört előre.

Itt-ott már kecses hóvirágok kandikáltak a kerítések tövében, és a napsugarak hívogatóan cirógatták a háztetőket. Az ajtókat, ablakokat kitárták, előkerültek a kerti szerszámok, s az emberek megteltek megújult életkedvvel.

A gyerekek tanulás után kerékpároztak, gördeszkáztak az utcán, a kosárpálya is megélénkült.

Noel azonban még nem felejtette el a gipszet, sokáig kellett gyógytornára járnia, hogy sérült bokája megerősödjön. Ebben a próbában is azt tanulgatta, hogyan győzze le a lelkét fojtogató lehangoltságot. Elkecseregetett harcot vívott önmagával. Édesanyja a háttérből figyelte, imával és böjttel támogatta. Csak akkor szólt bele, ha feltétlenül szükség volt rá.

*

*

*

Amikor már elhullajtották szirmaikat a szépséges, korai nárciszok, és pompásan zöldelltek a fák

lombjai, egy napsütéses délután Noel a frissen kifestett nappalijuk könyvespolcán bogarászott. Elvégezte a feladatait, így ráérősen olvasgatta a címeket...

„Öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust, és a testet ne tápláljátok kívánságokra.” Róma 13:14.

Ez állt azon a keskeny papírcetlin, amit édesanyja egyik régi könyvében talált. Pusztán kíváncsiságból lapozta át az „Elmében vívott csaták” elemzését, ahol jelzőként volt beillesztve ez a kézzel írt igever. Az olvasottak erőteljesen megragadták. Feltorlódtak fejében az emlékek, és mintha életének összes hiú kívánsága végigvonult volna előtte.

Azonnal megértette, mit jelent felöltözni Krisztust. Minden mást le kell vetkőzni. Szó szerint mindent, ami testi, ami az egót hizlalja. Nem hordhat egyszerre kétféle ruhát a hívő ember. Mint ahogy nem táplálkozhat vegyesen hol az Úr, hol meg az ördögök asztaláról. Teljes elkülönülés. Ez a megszentelődés útja.

Halkan felsóhajtott, visszahelyezte a jelzőt, és becsukta a könyvet.

- Megint több lettem – gondolta – és érettebb.

Hirtelen bevillant neki egy régebbi találkozása Alberttel, amikor hasonlókról beszélgettek:

- De akkor fel kell adnom önmagamat!? – húzta fel szemöldökét.
- Hát, ez az. Meghal az én. Pontosan erről szól a Krisztus-követés, barátom – tette Albert Noel vállára a kezét.

Márpedig ő végérvényesen eldöntötte, hogy radikális Krisztus-követő lesz.

*

*

*

- Behoznád az újságot, kincsem?
- Persze, apa! – kászálódott fel Johanna a szőnyegen kiterített kirakós játék lapjai közül... Térült-fordult, s már jött is vissza.
- Hú, de csúnya ez a bácsi! – nyújtotta oda apjának a napilapot, összeráncolt homlokkal.

Vastagon szedett cím alatt, valóban egy különösen szúrós szemű férfi nézett rá. Valami sötét, eltökélt gyűlölet sugárzott belőle. Az apró betűs rész aztán részletezte, ki is ő, miféle terrorcselekménnyel hozták összefüggésbe.

Albert áthajtott a következő oldalra, mint aki célirányosan keres valamit. Hamar rá is akadt, és sasszemmel olvasta el a cikket, amiben egy egyházi vezető adott interjút. Kellemetlen érzések töltötték el a hiú, dicsekvő sorok láttán. S amikor a fotón átsiklott, valami politikai kampányszöveg következett. Gyorsan le is tette az újságot.

- Na, ennyi elég is volt mára! – mormogta kedvetlenül. – Mire jó ez az egész?! –
- Talán arra, drágám, hogy felhívják magukra a figyelmet – kukucskált be Laura az ajtón, pár pillanatra kilépve a konyhából.
- Felsorolt jótékonykodásuk fejében, némi állami támogatásra számítanak. – Fejét oldalra biccentette, picit megrándítva vállát, jelezve, hogy őt aztán hidegen hagyja ez a téma.
- Na persze... Csakhogy a gyülekezet, hangsúlyozom: az Eklézsia soha nem függött

az államtól! – lobbant fel a tűz Albert hangjában és szemében.

- Ó, ez már több, mint kétezer éves probléma, szívem! – reagált Laura a szóáradatra, immár a mosógép mellől.

Akkor már ott állt férje a fürdőszobaaajtóban, szájszegletében enyhe mosoly bujkált. Szerette az ilyen rögtönzött eszmecseréket a feleségével.

A mosógép duruzsoló hangját hallgatták néhány pillanatig, amikor Johanna toppant melléjük.

- Apaaa! Anyaaa! Gyertek! Elkészültem a kirakóssal! – Már húzta is befele őket a szobába, és büszkén mutatta meg művét.
- Ez igen, kicsim! Ügyes vagy! – simogatta meg lánya fejét Laura.
- Nagyszerű teljesítmény! Legközelebb egy nehezebbet keresünk, rendben? – kapta fel kis szöszkékét Albert, és megpördült vele.
- És most kimegyünk, és labdázunk egy nagyot!
- Juppiiii! – De hármásban! – rikkantotta Hanna, és már szaladt is lobogó copfjaival a fűbe. Egészen ebédig játszottak önfeledten a kertben.

A hit versenypályáján

„Teljes üdvösséget adok azoknak, akik általam térnek vissza Atyámhoz. Én vagyok az út. Örökké élek, és közbenjárok értük... Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki énbennem marad, én pedig őbenne, sok gyümölcsöt terem, nélkülem semmit sem cselekedhettek... Én vagyok hitvallások főpapja, a testté lett Ige, aki által teremtette az Atya az egész világot, én vagyok az Ő dicsőségének visszatükröződése, a tökéletes engesztelő Bárány, s véremmel megtisztítottam a megváltottakat...”

Csak úgy záporoztak Noelben Jézus szavai, átütő erővel emelve lelkét a mélységből a magasságba. Mintha duzzasztógát szakadt volna át, zúdult, hömpölygött át lényén az Igazság. A mindent átformáló, halálból életre feltámasztó SZÓ. Kitisztult az elméje. Meglátta önmagát a valóságos Krisztus fényében.

Identitása kitisztult. Mintha mázsás súlyokat emeltek volna le róla, sóhajtozva gyönyörködött abban a kincsben, amit talált. Vagy inkább a Kincs találta meg őt? Éjjel-nappal folyt benne az élő víz, átmosva szívét, s úgy érezte magát, mint a

börtönéből kiszabadult sas. Közel az éghez, közel az Úrhoz. Isten közvetlenül beszélt hozzá. Tanította, vezette. Az igazság ösvényein járt.

Egy reggel arra ébredt, hogy Jeremiás próféciját hallja:

„Kiálts hozzám és válaszolok neked. Oly dolgokra tanítlak, amiket nem tudsz.” Jeremiás 33:3.

Utána egész délelőtt az udvaron foglalatoskodott, töprengve, milyen dolgokat akar kijelenteni számára Isten. Arra már rájött, hogy a múlt fájdalmaiból élősködő emlékképek felőrlik az idegeket, béklyóba kötik az imádkozót. Gyökerestül ki kell irtani ezeket a gondolatokat!

Fűnyírás után végiglocsolta a kertet, kedélyesen dudorászva, majd jólesően elnyújtózott a teraszon. Lehunyta szemmel idézte fel a maga mögött hagyott évek nehézségeit, és derűsen nyugtázta:

- Élő csoda vagyok! Isten csodája! -

Ekkor megcsörrent a telefonja, s egy régi haver kereste.

- Hali! Arra járok ma, találkozhatnánk? - kérdezte. Noelnek feltűnt, hogy kissé zaklatott a fiú hangja.
- Hali! Persze, gyere, itthon vagyok! - válaszolt meglepetten.
- Rendben, ott leszek délután 4 körül!

Noel egy darabig csak nézett maga elé. Vajon mi lehet a váratlan találkozni akarás célja?

Fél négy körül óriási fellegek gyülekeztek, és hatalmas tömbökben tornyosultak. Hamarosan felmorajlott az ég. Egyre közelebbről, egyre hangosabban. Nagy loccsanással estek le az első esőcseppek, majd nagy zápor kerekedett. Mintha dézsából öntötték volna! Noel már lemondott róla, hogy Dani jön, de nem sokkal négy után megérkezett, bőrig elázva. Leugrott bicajáról, gyorsan a falnak támasztotta, és felszaladt a teraszra.

- Hú, öcsém, jól nézel ki! - nevetett Noel, kézsorítás közben.

- Hú, apám! Ne tudd meg, mi volt a kereszteződésnél! – vágta hátba Noelt – Majdnem lábszárközépig ért a víz! Szerintem eldugult a csatorna!
- Hát, az meglehet. Előfordult már hasonló, mióta itt lakunk.

*

*

*

Vacsora után Noel magába mélyedve kereste Dani problémáira a megoldásokat. A maga módján válaszolt neki, nem titkolta el hitét. Sőt elmesélte saját történetének részleteit is. Már nem szégyellte. Már nem félt. Segíteni akart, ahogy ő is segítséget kapott. Az ablakból nézett egy tócsát. Kitisztult az ég, így visszatükröződött benne a hold. Elővette Bibliáját, s egyik kedvenc részénél kezdte olvasni:

„Én azért születtem, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról. Mindenki, aki az igazságból való, hallgat az én beszédemre.” János 18:37.

Némán kinézett megint az elázott udvarra. Néhány másodpercig pihentette szemét a karcsú félholdon, aztán combjára csapott.

- Ez az! Ki hallgat Jézusra? Aki az Igazságból való! Aki az Igazságból született! Az Igazság által! S mi az Igazság? Az Ige! – csukott szemmel gyönyörködött felfedezésében.
- Nem véletlen, hogy Dani átjött! Lehet, hogy a többiek is meg fognak keresni? Lehet, hogy az Igazság beszédeit meg kell osztanom velük? – gondolkodott félhangosan.
- Talán ez lesz a szolgálatom? Talán ezért fog olyan dolgokra tanítani az Úr, amit még nem tudok?

Elcsendesedett. Magába nézett, és lehajtott fejjel imádkozott. Nem engedte, hogy elöntse a fojtogató szorongás az ismeretlentől. Az Úr már szabaddá tette. Új ember lett. Felelős a kortársaiért. Nem hallgathat.

- Uram, segíts, hogy ne valljak szégyent! Segíts minden körülmények között kitartani melletted, és megőrizni tisztán a szívemet! Tudom, megerősítesz! Szeretlek, Istenem! – felemelt kezekkel mondott áment.

Fülhallgatóval a fülében, dicsőítő dalokat hallgatva merült álomba. Kivételesen ritka, pihentető éjszaka következett.

Tüskék

Egy családban annyi érdekes dolog történik, amiből tanulhat az ember!

- Apaaa! Gyere gyorsan! – kiáltotta Johanna.
- Mi az, mit találtál, kis bogaram? – tette le az újságot Albert, és lesétált a teraszról, lánya mellé kuporodva.
- Nézd, egy süni! Ugye, milyen aranyos? – nyújtotta oda kezét újdonsült barátja felé. Mire Albert figyelmeztethette volna, már vissza is rántotta ujjacskáit.
- Aúúú! Ez fáj! – görbült lefelé Hanna szája.
- Annyiszor elmondtam már, Johanna Martin, hogy a sünöket nem lehet megsimogatni! – puszilta meg kislánya kezét Albert.
- De én nem is akartam! Csak meg akartam ismerkedni vele! – emelte fel Johanna nagy kék szemét az apjára.
- Képzeld, Kati pont így viselkedett az oviban! Odamentem hozzá játszani, és csúnyán nézett rám. Sőt hátat fordított nekem! Alvás után pedig egy szelet kenyeret akartam venni, és elhúzta előlem az uzsonnás tálcát! Az óvónéni

szólt rá. Ugye, ez is olyan, mint a tüske szúrása? Legalábbis én úgy éreztem...

- Hát, Kati tényleg csúnyán viselkedett! – ölelte magához Albert a kislányát.
- S tudod, az az igazság, hogy néha a felnőttek is tudnak ilyen furcsák, szúrósak lenni...
- Mint a kaktuszok? – kérdezte Johanna ártatlanul.
- Igen, pont, mint a kaktuszok... – felelte Albert elgondolkodva.
- Pedig milyen szép virágaik vannak! – mosolygott kislánya.
- Bizony, kicsim! Tudod, mit? Próbálj meg továbbra is kedves lenni Katihoz! A hozzá hasonló gyerekeknek valószínű, gondjaik vannak otthon. Óvatosan kell szeretni őket! Még akkor is, ha kedvetlenek, tüskések.
- Értem, kedves leszek hozzá! – azzal kibontotta magát az apai ölelésből, és odafutott a hintához. Albert még megnézte, melyik bokor alá cammog be a süni, aztán visszaült a karosszékbe olvasni.

Laura megelégedett arccal nyugtázta a történeteket a kert másik sarkából, miközben teregette a ruhákat.

Olivér terve megvalósul

Csinosan elrendezett kaspókban tarkállottak a színes virágok, a tágas, ódon bejárat két oldalán egy-egy narancsfa virult, fölöttük pedig nagybetűs plakát fogadta a látogatókat:

NOEL KALLIN KIÁLLÍTÁSA

Repülőgép makettek

Halk moraj futott végig a tömegen, ahogy Noel boldog izgatottsággal belépett az oldalsó ajtón. Kissé zavarban volt, és szorította a feszesre csomózott nyakkendő. De régen viselt már öltönyt! Talán a legutolsó vizsgáin... Hangtalan fohászkodással nyugalmat erőltetett magára. Ahogy végig pásztázta az egybegyűlteket, nagy csodálkozására meglátta néhány régi osztálytársát és a tanári karból azokat, akik a legtöbbet jelentették neki. Mindenfelől bátorító pillantásokat küldtek felé. Itt-ott fényképezőgépek vakui villantak.

Betti és Tom egészséges szülői büszkeséggel álltak a háttérben, s elfutotta szemüket a könny, amikor a polgármester fiukat méltató köszöntőjét hallgatták. A sokat túrt édesanya valósággal ragyogott! Hosszú, almazöld selyemruhájához és kipirult arcához kitűnően illett nyakában a szerény, fehér gyöngysor, és az a fiatalos kontyocska, amit ügyesen megcsinált indulás előtt.

Noel úgy érezte, mintha csak álmodná az egészet. A sarokból Olivér vigyorgott rá, tökéletesen megelégedve a szervezéssel. A vastag függöny mellett Judit álldogált sötétlila kosztümben. Fantasztikusan kiemelte hófehér haját.

Albert családotul jött. Néhány fiatal is hozott magával.

Az ízlésesen dekorált aula méretű teremben minden érdeklődő kényelmesen megcsodálhatta a repülőgép maketteket. Mindet üveglapokkal védték az esetleges sérülésektől. Szakemberek is megjelentek, akik elvegyültek a sorokban, de félreérthetetlenül árulkodtak azok a legapróbb részleteket is vizsgáló tekintetek, az időnkénti elismerő összenézések, ahogy elhaladtak az asztalok előtt.

Duruzsoló tetszésnyilvánítások fogadták Noelt, amikor felkérték, mondjon néhány szót bemutatkozásként. Többen is egyetértettek abban, hogy már nem kamasz, hanem felnőtté érett, alázatosan vonzó, tehetséges fiatalember. Szerényen, de egyenes tartással lépett a mikrofon elé.

- Tisztelt Polgármester Úr, Kedves Tanárait, Barátaim, Ismerőseim! Drága Szüleim!
Hálás vagyok a szervezőknek, hogy létrehozták ezt a kiállítást, el sem tudom mondani, milyen sokat jelent nekem!
Egyszerű, amatőr tervező vagyok, már kisiskolás koromtól kezdve érdekelték a repülők. Évekkel ezelőtt megtanultam siklóernyőzni, megszereztem az igazoló engedélyeket is. -

Ovivér itt halkán füttyentett egyet, amit tapsvihar követett.

- A maketteket hobbiból készítettem. Fontos megjegyeznem, hogy amit itt látnak, láttok, az egy kiemelkedő része az életemnek, de

mindenért egyedül Istené a dicsőség és az Ő
Fiáé, akiben hiszek: Jézus Krisztusé!

Albert szíve forrón dobban, magasra emelte
könnytől áztatott szemeit, és magához húzta Laurát.

- Ugye, mondtam, drágám, hogy Isten soha
nem szűnik meg munkálkodni?! – súgta férje
fülébe kis felesége, aki sugárzott a
boldogságtól. Johanna puszikat dobált az
ünnepelt felé.

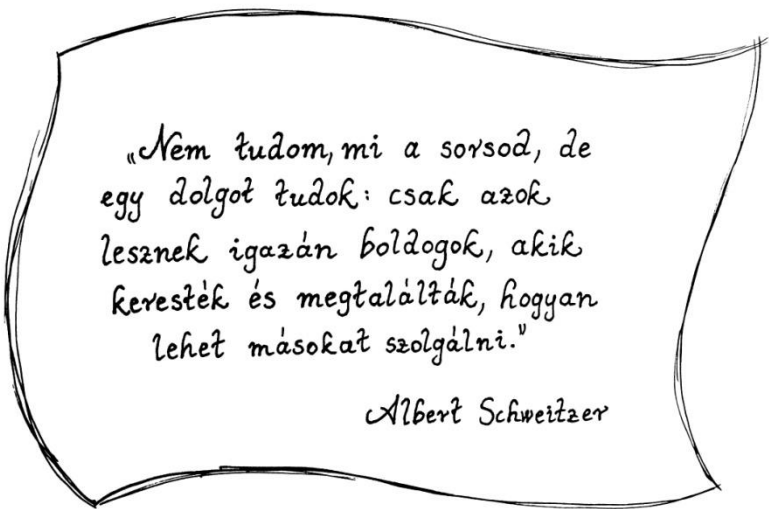
A rendezvény végén, amikor már a halk zenét is
leállították, szakemberek egy csoportja még ott
maradt az egyik asztalnál, és erősen gesztikulálva
tanácskozott. Noel a szeme sarkából figyelte őket,
ahogy jegyzeteket készítve, sokatmondóan
biccentgettek fejükkal.

Ki tudja? Talán még...

Glória is odament hozzá a bejárati narancsfáknál,
hogy férjével és három gyermekével együtt, a rá

jellemző nyájassággal gratuláljon a sárkánymentő
hős lovagnak.

Egy Albert Schweitzer idézetet adott át neki
borítékban:

„Nem tudom, mi a sorsod, de
egy dolgot tudok: csak azok
lesznek igazán boldogok, akik
keresték és megtalálták, hogyan
lehet másokat szolgálni.”

Albert Schweitzer

„Tóvá lesz a délibáb”

Érdekes fordulatot vett ősszel a politikai kampány, ami felszította az indulatokat. Egymást érték a tüntetések. Újságok hasábjain és internetes portálokon folyt a csatározás. Csak úgy ömlött a médiából a gyűlölködést szító agitálás. Az emberek pedig hittek nekik. Sokan álltak be a radikálisok közé.

Neonzöld hajú punkok fújkálták össze festékekkel a kiragasztott plakátokat, cserébe az ellentábor letépte az ő hirdetményeiket. Vak vezet világtalant. Mintha e földi kormányok megoldhatnák a süllyedő társadalmak problémáit! Az egymást érő TV vitákkal párhuzamosan a Pride ernyője alá gyülekező aktivisták is igyekeztek kivívni jogaikat.

De Isten népe só és fény ebben a világban. Fegyverei nem testiek. Küldetése, hogy hegyen épített város legyen...

Azon a különleges szombat délutánon, fényesen bearanyozta a nap a lombok csúcsát. Kellemes idő volt, a folyó nyugodt felszínén visszatükröződtek a

sugarak. Lenyűgöző látvány volt a közeli túlpárt nádasában pihenő, néhány kecses vadmadár. Igazi idilli hangulat.

Kis csoport gyülekezett a fűvön, arcukon egy más dimenzióból származó békességgel. Közrevettek egy fiút, aki boldogan nézett a többiekre. Johanna csillogó szemmel sétálgatott, kavicsokat gyűjtve. Laura is ott állt, karján Kálebbel.

- Tudjátok, úgy érzem, most haltam meg igazán. Meghalt Noel Kallin, az én ambícióm, az én félelmem, az én egóm. Halálba adok minden régit. Élek pedig nem én, hanem él bennem a Krisztus!

Ezzel Albert bemerítette Noelt a vízbe, amit harsány üdvözlő követett. Ünnepezt a kicsiny nyáj, akik szorosan összekovácsolódva törődtek egymással, barátként, szülőként és testvérként megélve úgy a hétköznapiakat, mint az ünnepeket. Krisztus testének tagjaiként, azaz a Gyülekezet részeként fejlődtek, növekedtek hitben és szeretetben.

- Én leszek a következő! – kiáltotta oda Dani, egész lényében ragyogva, mire eufórikus hozsannázás volt a felelet.

Betti és Laura sírt. Johanna tapsolt. Tom közelebb lépett, apa és fia megölelte egymást. Összeért az ég a földdel. Mennyei seregek örvendeztek velük az Atya előtt.

Mert az Örökkévalónak semmi sem lehetetlen. Ma is megteheti ugyanezt, bárhol, bárkivel. Keresi a tiszta szívűeket, mert ők látják meg Istent.

Ez az év tehát komoly változásokat hozott. Elkötelezettséget és érlelődést. Isten csodálatosan munkálkodott.

Johanna iskolás lett, és zongorázni tanult. Nagy, kék szemeivel tiszta apja, de temperamentumát anyukájától örökölte.

Tom végleg letette az italt, és az asztalos munka mellett kertészete is fellendült.

Noel megtanulta kezelni, sőt uralma alá venni a rátörő gyengeségeket, legyőzte szorongásait. Jól fizető állást kapott egy siklórepülőket tervező és gyártó cégnél. Még az Olivér által szervezett makett kiállításon figyeltek fel kitűnő precizitására.

A munka rendszert hozott addigi, kissé kusza időbeosztásába. Régebbi repülő barátai is felkeresték, akiknek bizonyítást tett. Dani is közülük való.

A főként fiatalokból álló kis házi gyülekezet Martinék nappalijában találkozott péntek esténként, közös imádságra. A szombat délutánokat is gyakran együtt töltötték. Bibliát tanulmányoztak, beszélgettek, együtt ettek és együtt énekeltek.

Hétköznapi pedig iskola vagy munka után ki-ki, ahogy ráért, kettesével, hármasával látogatták városkájuk özvegyeit. Az idősek otthonában, Judit főnővérként biztosította nekik a szabad terepet. Imádkoztak a betegekért, és önzetlenül segítettek a rászorulóknak.

Időnként tettek egy-egy kirándulást a régi, öreg vadászházhoz, ahol Albert is annyiszor elidőzött az Úr előtt. Betti és Laura fáradhatatlanul sütötte az almás pitét.

Öt évvel később

A tűz nem hagyott alább. Isten keze nem rövidült meg. Krisztus gyülekezete számban is és minőségben is gyarapodott.

Noel élete kiteljesedett. A szolgálatok során közel került hozzá a vonzó, csupa mosoly Lorin, aki régóta buzgó keresztyén volt. Baptista családból származott, ami miatt az osztálytársai sokszor kigúnyolták. Egy iskolai táborban, még 8-9 évesen molesztálás áldozatává vált. Ha valaki, ő aztán tudta, mit jelent egy sötét cellában begubózva, magányosan gyötrődni. Minden kínjával, vajúdásával. De hite töretlen maradt.

- Az Igazság szabadokká tesz! - szokta ismételni egyik legkedvesebb igeverst.

S mivel megismerte az Igazságot, és hitte, amit Jézus az Atyának mondott („A Te Igéd Igazság”), ráébredt, hogy értékét nem a mások róla alkotott véleménye adja, még csak nem is a saját, meggyalázott énképe, hanem az Úr kijelentése. Akivé az Atya tette a Fiúban. Így ő a Király lánya.

Lelki gyógyulása igazi csoda volt! Sugárzó arccal magyarázta a hasonlóan sérült lányoknak:

- A megbocsátás valóságos fegyver, s az Ige kétélű kard. Nem cinkosok vagytok, hanem áldozatok! Tudnotok kell, kicsoda Jézus a ti számotokra! Akarnotok kell tovább lépni, szeretni és követni Őt, akarnotok kell kitörni a keserűség börtönéből, hogy járhattok a vízen!

Lorin lelkesedése szárnyakat adott, ahogy erősítette a megtérteket krisztusi identitásukban. Szabadságot hirdetett az evangélium erejével.

Noellel órákig tudtak beszélgetni a Biblia igazságairól, vagy a kaotikus világ megoldatlan kérdéseiről. Olykor egész délutánokat töltöttek együtt, meglátogatva a meghitt helyeket, ahol Noel és Albert sok-sok lelki tusát vívott. Szavak nélkül is megértették egymást, ha néha percekig csak ültek egymás mellett kézen fogva a viharvert sziklapárkáyon.

Tökéletes összhang alakult ki köztük, és az elmélyült barátság szerelemmé érett.

Már 10 hónapja jegyesek voltak, s addigra kialakult körülöttük egy kis létszámú csoport, mentális zavarokkal küzdő és egyéb pánikbeteg fiatalokból. Lorin minden alkalommal boldogan erősítette meg Noel bizonyágtételét.

Gyakran meglátogatták Laurát, mert az egy éves Jázmin sok elfoglaltságot adott két testvérkéje mellett. Ilyenkor felszabadult, közös éneklésre is sor került. Johanna már profi módon kísérte őket zongorán, Káleb pedig elővette tanuló gitárját, és őszinte igyekezettel vett rész a dicsőítésben. Nagy kedvencük volt Michael Will Smithtől a „Lágy eső, halkán szitalj” kezdetű dal.

Isten mindnyájuk szívét megáztatta, megpuhította, amit előbb alaposan megmunkált. Noel szívesen idézte pártfogoltjaiknak Albert régi levelét, mert megtanulta a leckét:

„Isten Igéje a Mag. Növekedést csak úgy várhatsz, ha engeded az Úrnak, hogy akár kemény eszközökkel is felszántsa szíved talaját.

Ne hagyd, hogy a kudarcok okozta csalódottság megkeményítsen!”

El-elmosolyodott, ha ránézett arra a nagy becsben tartott, különös kavicsra, amit évekkal azelőtt talált a folyóparton. Középen egy csík szelte ketté. Hátuljára ráírta: „Fogok én még repülni!”

Lorin néha gyerekvigyázást is vállalt, ilyenkor szívesen olvasott Johannának és Kálebnek. Egyik alkalommal nagyon érdekes könyvet bújtak, tele színes képekkel és magyarázatokkal. Hangosan olvasta:

- Szükségszerű, hogy a lepke önerőből bújjon ki a selyemgubójából. Hosszas, fárasztó küzdelme a saját továbbfejlődésének elengedhetetlen része. Megerősödésének, életben maradásának és pillangóvá válásának feltétele. A kitartás példaként nézhetünk rá. – Ekkor lopva Noelre nézett, aki kedves mosollyal válaszolt.

„Amikor visszahozta az Úr Sion foglyait, olyanok voltunk, mint az álmodók. Akkor szánk megtelt nevetéssel, nyelvünk pedig vigadozással. Akkor így szóltak a pogányok: hatalmasan cselekedett ezekkel az Úr!

Hatalmasan cselekedett velünk az Úr, azért örvendezünk.

Hozd vissza, Uram, a mi foglyainkat, mint patakokat a déli földön!

Akik könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd. Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jó elő, kéréit emelve.”

126. Zsoltár

Tartalom

Ajánlás	5.
Bevezetés	7.
Összetört szívek	9.
Nyugalomra vágyom	12.
Glóriánál	17.
Szürke hétköznapiak	21.
Levelet hozott a postás	27.
Sárkányok a hegyen	30.
Napkelte	39.
Sötétségről világosságra	41.
Nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk	50.
Albert álma	66.
Dermesztő élmény	67.
Madárvárta	72.
Felszállás!	76.

Noel álma	83.
Változnak a szívek	84.
A hit versenypályáján	92.
Tüskék	97.
Olivér terve megvalósul	99.
„Tóvá lesz a délibáb”	104.
Öt évvel később	108.

A szerző eddigi művei:

Szellő ring, lepke száll...	(versek kicsiknek)
Akikre angyalok vigyáztak	(gyerekkori történetek)
Igazságban felnövekedve	(elmélkedések)
Életjelek	(szabad stílusú versek)
Megemlékezem az útról	(élettapasztalatok)

A könyv tartalma kizárólag szövegváltoztatás
nélkül terjeszthető, az író nevének és
honlapcímének feltüntetésével!

www.gutitunde.eoldal.hu

Guti Tünde (Guti Béláné, született Toókos Tünde 1960-ban) évtizedek óta elkötelezett keresztyén.

Kisregényének pánikbeteg főhősét lépcsőről-lépcsőre végigkísérhetjük azon a küzdelmes gyógyulási folyamaton, ami a teljes szabadságra

vezet. A szereplők életét megnehezítő problémák valóságosak, próbáikban magunkra ismerhetünk.

**„Tudom és érzem, hogy szeretsz:
Próbáid áldott oltó-kése bennem
Téged szolgál, mert míg szívembe metsz,
Új szépséget teremni sebez engem.”**

Tóth Árpád: Isten oltó-kése c. verséből